

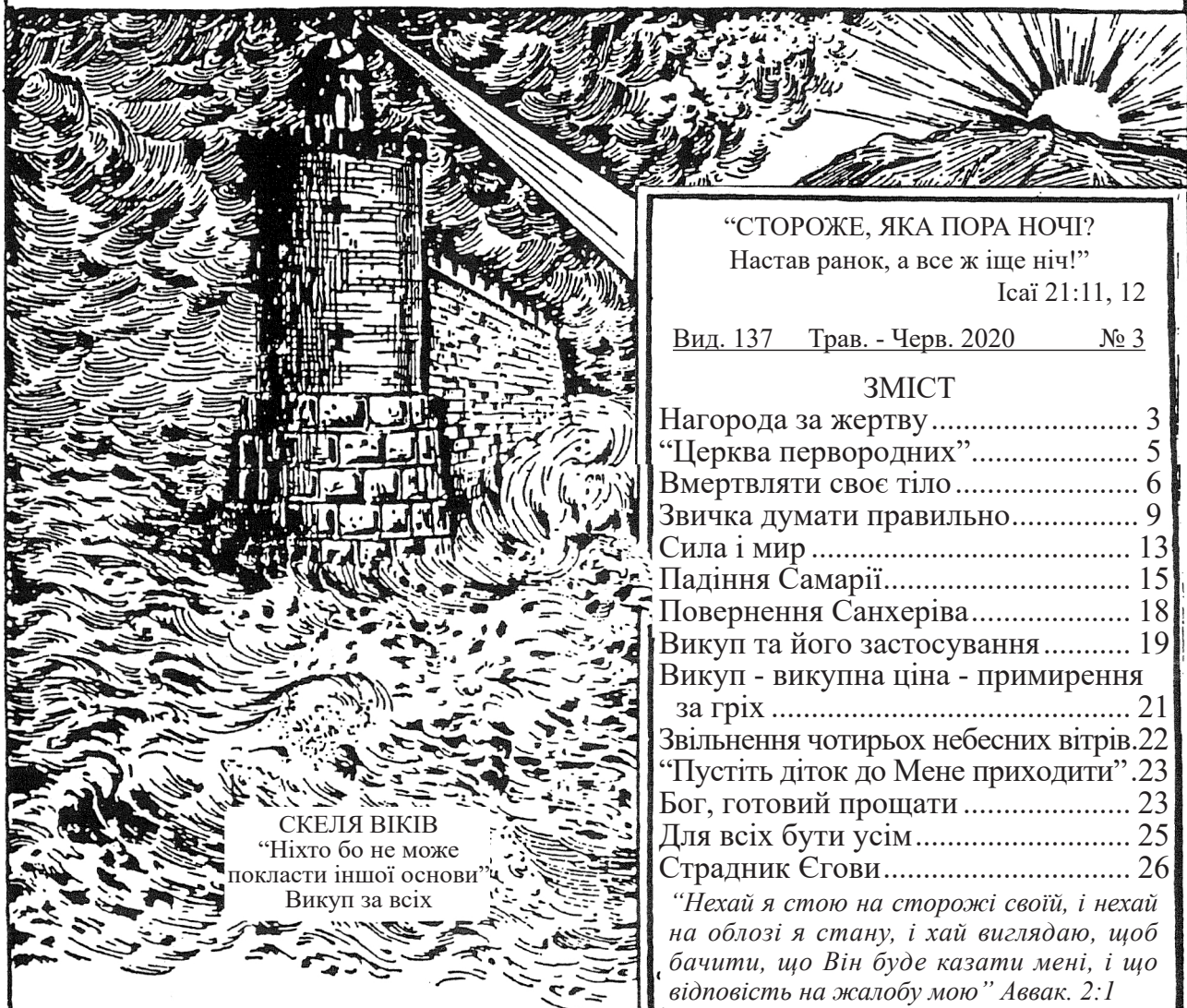

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
 "Ніхто бо не може
 покласти іншої основи"
 Викуп за всіх

"СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
 Настав ранок, а все ж ще ніч!"

Ісаї 21:11, 12

Вид. 137 Трав. - Черв. 2020 № 3

ЗМІСТ

Нагорода за жертву.....	3
"Церква первородних".....	5
Вмертвляти своє тіло.....	6
Звичка думати правильно.....	9
Сила і мир.....	13
Падіння Самарії.....	15
Повернення Санхеріва.....	18
Викуп та його застосування.....	19
Викуп - викупна ціна - примирення за гріх.....	21
Звільнення чотирьох небесних вітрів.....	22
"Пустіть діток до Мене приходити".....	23
Бог, готовий прощати.....	23
Для всіх бути усім.....	25
Страдник Єгови.....	26

"Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою" Аввак. 2:1

"Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвіти від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтеся, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення" (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані “веріанські дослідження” є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням “Викладів Святого Письма”, видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викупу – відкуплення дорогоцінною кров’ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з “золота, срібла, дорогоцінного каміння” Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім “що то є зарядження тасмниці, яка від віків захована в Бозі”, щоб “тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога”, яка “за інших поколінь не була оголошена людським синам” (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

що ЦЕРКВА є “храмом” живого БОГА – особливим “Його творивом”; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним “Наріжним Камнем” цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть “на всі племена”, і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

що водночас відбувається ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛФУВАННЯ посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих “живих каменів”, “вибраних і дорогоцінних”, буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

що ОСНОВА НАДІЇ для ЦЕРКВИ і для СВІТУ полягає в факті, що Ісус Христос “за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх”, є “викупом за всіх”, і “часу свого” буде “світлом правдивим... що просвічує кожну людину, яка приходить на світ” (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

що НАДІЄЮ церкви є можливість бути схожою на свого Господа, “бачити Його, як Він є”, стати “учасниками Божої Істоти” і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

що ТЕПЕРІШНІМ ЗАВДАННЯМ ЦЕРКВИ є вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священниками в наступному віці (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

що НАДІЯ для СВІТУ полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані для всіх Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіяко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79058

НАГОРОДА ЗА ЖЕРТВУ

“Тож благаю вас, браття, через Божє милосердя, повіддавайте ваші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові, як розумну службу вашу” (Римлян 12: 1).

Ніде у Святому Письмі Господь не наказує нам жертвувати наші земні права та привілеї. Божественні накази закінчуються на межі справедливості. Іншими словами, справедливість та праведність — це одне і те саме. Жертва, самовідречення, хрест, щоб йти за Ісусом, — усе це пропозиції, які є за межами Божественного Закону. Угода Закону пропонувала продовження людського життя всім, хто виконає її вимоги. Жоден юдей, з яким була укладена ця Угода, не був здатний виконати згадані вимоги, крім Того, Хто прийшов згори і Кому було приготоване досконале людське тіло, яке дозволило виконати вимоги Угоди Закону, що давало право на вічне земне життя.

Нова Угода Закону з її позаобразним Посередником запропонує таку ж нагороду вічної людської досконалості всім, хто виконає її вимоги. Її вищість над першою Угодою Закону полягатиме в кращому Посередникові, здібному допомогти людству вийти повністю з-під осуду, смерті та недоліків, і Він має на це право завдяки заслугі Його “кращих жертв”.

Хоча Ісус, народжений під Законом, підлягав умовам цієї Угоди, виконав їх і через них мав право на вічне земне життя, Він зробив щось більше. Він пожертвував це земне життя — віддав його, дозволив грішним людям забрати його в Нього, не чинячи при цьому опору, хоча мав право просити про легіони ангелів на Свій захист. Це була Його жертва. Він не жертвував

грішних слабостей, бо не мав жодних. Він жертвував досконале життя і всі законні права та привілеї. Нагородою за це було возвеличення від людської природи до божественної — набагато вище ангелів, влад та сил (Еф. 1: 21). Звеличений таким чином, Він має ці людські права (які ніколи не втратив), щоб дати їх Адаму та його роду як їхню викупну ціну. Він дасть їх у кінці цього Віку, застосувавши їх для запечатання Нової Угоди Закону, під якою Ізраїль та все людство повернуться до всього втраченого через неслухняність першої людини. Тим часом, прославлений Відкупитель використовує цю жертвувну заслугу (яку збирається дати остаточно світу), щоб приховати (шляхом приписання) вад тих із дому віри, хто здатний чути Божественний поклик (і прийняти його), щоб йти слідом за Ісусом — жертвувати і страждати з Ним у плоті, щоб також прославитися і царювати з Ним на духовному рівні за завісою.

ЖЕРТВОПРИНОШЕННЯ ЗА ГРІХ ПРИЙНЯТІ ТІЛЬКИ В ЄВАНГЕЛЬСЬКОМУ ВІЦІ

Увесь Євангельський вік Угода Закону стосувалася тільки юдеїв, натомість решта світу була без будь-якої Угоди з Богом і чекала на “часи відновлення” під Новою Угодою Закону майбутнього (Дії 3: 19-21; Єр. 31: 31, 34). Протягом цього часу (Євангельського віку) Бог притягує і кличе певний відданий клас і дає йому нагоду мати участь з Відкупителем у жертвувній смерті. Вірні будуть вважатися Його членами, тобто Його Нареченою, співспадкоємицею у Його Царстві слави, честі та безсмертя. Усі

люди, наскільки вони знають Божественну волю (те, що справедливе з Божественного погляду), зобов'язані виконувати цю праведну вимогу, тобто Закон Бога, у міру здатності. Про [R4836] тих, хто прагне йти слідом за Ісусом, сказано, що вони можуть зробити щось більше, ніж вимагає справедливість, але вони не мають наказу це робити. Усяка жертва є привілеєм, а не обов'язком, не наказом. Виходячи з цього св. Павло пише, вмовляючи, а не наказуючи: “Тож благаю вас, браття,.. повіддавайте ваші тіла на жертву живу”. Він не наказує. Коли би був такий наказ, це одразу стало б на перешкоді можливості жертвувати. Ми жертвуємо те, про що немає наказу. Бо що Бог наказує, те стає обов'язком, а не жертвою.

Стародавні Гідні віддавали свої тіла, клали своє життя, відмовляючись від земних прав, проте вони не жертвували. Чому? Бо одна річ — заколення, а зовсім інша — прийняття Богом заколеного створіння як жертви. Бог не закликав приносити людей на жертву до того часу, як Ісус пожертвував Себе. Бог не збирався приймати недосконалі створіння, повні вад, на Своему жертovníку. Вони могли класти своє життя, але Він не вважав їх жертвами. Ісус був прийнятий як жертва тому, що був досконалий, і Його послідовники після П'ятидесятниці прийняті як жертви тому, що вони досконалі — стали такими через приписання Відкупителем достатньо заслуги, щоб компенсувати їхні вади.

Ось чому Євангельський вік названий “днем [часом], Господові вгодним” (Хом.), бо під час цього Євангельського віку Бог готовий прийняти наперед визначене число тих, які жертвують себе з Ісусом. Та як тільки це визначене наперед число буде повне, час, вгодний Господу, негайно закінчиться. Жодне принесення не буде прийняте як жертва, бо позаобразний День Примирення закінчиться.

Та, уявімо собі, що хтось принесе себе після закінчення цього часу, вгодного Господу. Яким буде його становище, і як Бог буде поводитися з ним?

Оскільки Бог не змінюється, ми повинні вважати, що Йому завжди буде до вподоби, коли Його створіння будуть присвячувати своє

життя цілковито та без застережень виконанню Його волі, так як Йому подобалася вірність Стародавніх Гідних, з якою вони віддавали своє життя ще перед тим, як увійшла в дію Угода Жертви. Можемо зробити висновок, що як Бог обіцяв людську досконалість тим Стародавнім Гідним, які поклали своє життя, так само Він буде готовий нагородити кожного, хто наважиться йти тим самим шляхом після укомплектування Церкви — після закінчення вгодного часу жертви.

Тому цілком можливо, що в кінці цього Віку будуть такі, які, хоча вірні до смерті, не будуть зачаті Святим Духом і не досягнуть духовного рівня існування у воскресінні, але вийдуть членами того ж класу, що й Стародавні Гідні, які отримали свій розвиток перед початком цього Віку.

ВІДАТИ СЕБЕ ЗАВЖДИ Є РОЗУМНОЮ СЛУЖБОЮ

З огляду на ці факти нашою порадою для всіх, хто любить Господа і прагне мати повну спільність з Ним, є те саме послання, яке лунало весь цей Вік: “Тож благаю вас, браття, через Боже милосердя, повіддавайте ваші тіла на жертву живу”. Ми не можемо дати запевнення, що як тільки вони віддадуть себе на жертву, Бог прийме їх і надасть їм зачаття духом до нової природи, але ми можемо запевнити, що це буде їхньою розумною службою, і що Бог завжди дає велику нагороду тим, хто проявляє віру та відданість Йому та Його справі. Ми також можемо сказати їм, що, на нашу думку, Святе Письмо навчав, що клас Стародавніх Гідних (частиною якого вони можуть бути, якщо не будуть прийняті до нової природи) буде високо вшанований Богом, матиме досконалість на людському рівні й буде “по цілій землі поставлений володарями”. Ми можемо запевнити їх, що, на нашу думку, ці володарі матимуть славу перевагу над рештою людства як особливі представники невидимого класу Месії протягом тисячі років. Ми можемо запевнити їх, що, на нашу думку, після участі в цій славній праці ці володарі будуть підняті в кінці Тисячоліття до духовного рівня існування як частина позаобразних левитів.

Оскільки ніхто не може знати, коли вибране число буде повністю укомплектоване, всі повинні однаково наполегливо класти своє життя в службі Богу та Його Правді. Казати, що ми відмовляємося служити через якусь непевність, яка панує в нашому розумі щодо характеру нашої нагороди, означало б показати, що ми не заслуговуємо на ту чи іншу милість від Бога, бо, щоби стати прийнятними для Нього, наша служба повинна бути не для здобуття нагороди, але для служби праведності та щоб догодити Богу! “Твою волю чинити, мій Боже, я хочу” — все написано в Книзі. Тому в пору Пам’ятки всі посвячені повинні проявити свою любов, відданість, слухняність, вірність, символічно показуючи смерть Відкупителя, а також особисте бажання мати участь у стражданнях Христа як частини “зламаного хліба” і учасники чаші Його страждань.

Інша річ — чого нам сподіватися від наших дітей. Ми не можемо сказати, як рано в житті діти можуть показати відданість Богу та Правді так, як це подобається Богу та є прийнятним

для Нього. Батьки повинні усіляким мудрим чином, прикладом та нагадуванням, ілюструвати та показувати на прикладі своє оцінювання привілею бути в Господній службі до самої смерті. Більше того, дітям треба пояснювати щотижня і, якщо можливо, щодня різні риси Правди, щоб вони могли отримати якомога більше. Бог знає, чи дитина раннього віку, яка ще недостатньо зміцніла розумом та серцем, може віддати себе прийнятним чином. Тому батьки повинні робити все можливе для дітей і залишити наслідки Господу, цілковито задовольняючись тим, якою може бути Його мудре, справедливе та повне любові рішення для них чи то на земному, чи на небесному рівні. Ми повинні пам’ятати, що ніхто не в змозі потрапити на ці рівні миттєвої досконалості у воскресінні, доки не завершиться успішно його випробування в теперішньому житті і він не зазнає смерті. Решта людства, однак, як вже було показано, матиме славні нагоди та можливості, які ще є перед нею.

R4835 (1911 p.)

“ЦЕРКВА ПЕРВОРОДНИХ”

*“До святкових зборів, до Церкви Первородних”
(Євреїв 12: 22, 23, Хом.).*

“Церкву Первородних” не треба плутати з Церквою Першого Воскресіння. Слово “перше” у фразі Перше Воскресіння, означає “краще, вище”. Перше Воскресіння охоплює тільки Господа та “Церкву, а вона Його Тіло”, тобто, іншими словами, Клас Нареченої. У даному випадку прославлена Церква Первородних включає всіх народжених з Духа. Духовну природу будуть мати ті, які розвивалися увесь Євангельський вік, перш ніж світ отримає Божу милість. Ця Церква Первородних містить усіх, хто увійшов у стосунки угоди з Богом перед тим як Нова Угода набуде чинності. Деякі матимуть частку (меншу, однак, ніж частка Церкви) з великим “Первосвященником нашого ісповідання” у запровадженні Нової Угоди. Усі вони матимуть частку з Ним у розповсюдженні благословень Нової Угоди для всіх поколінь землі — спочатку для Ізраїлю, а потім для всіх народів.

**“ВИ ПРИСТУПИЛИ ДО ГОРИ СІОНУ Й...
ДО НЕБЕСНОГО ЄРУСАЛИМУ”**

Церква Первородних пророко зображена в Старому Завіті при згадці про Пасху. У ніч, коли були вбиті усі первородні Єгипту, усі первородні Ізраїлю перейшли. Вони врятувалися завдяки крові на одвірках свого дому і споживанню ягняти всередині нього. Знаємо, що згодом усі первородні Ізраїлю були замінені на одне покоління Левії; це покоління знаходилося осібно і ділилося на дві частини — однією був священницький клас, а іншою — клас слуг. Перший називався священиками, а останній — левитами, хоча, по суті, обидва були левитами. Ці два класи були образами Церкви Євангельського віку.

“Але ви приступили до гори Сіону й міста Бога живого, до небесного Єрусалиму,.. до святкових зборів, до Церкви Первородних” (Євр. 12: 22, 23, Хом.). Вірніше, ми вважаємо, що ми наблизилися — прямуємо до того, що видніється попереду. Дехто вже дійшов до неї. Наш Господь вже досяг мети.

Інші з первородних також досягли цієї мети, але деякі з нас ще ні. Проте ми наближаємось до неї. Ми всі осягнемо міць і займемо своє місце в Божественному Плані в кінці цього Євангельського віку. Тоді настане “час утиску”, яким закінчиться цей Вік, показаний в тому, як тремтіла гора Сінай. У цьому ж контексті читаємо, що ми наближаємось до незліченної громади ангелів.

Тут апостол, мабуть, змальовує нам славу майбутнього. Ми не тільки побачимо нашого Небесного Отця та нашого Небесного Господа і увійдемо на Збори Церкви Первородних, але й з'явимося в присутності незліченної громади ангелів. Це ангели, які стають табором навколо тих, хто боїться Господа, і визволяють їх (Пс. 34: 7).

Вони послані бути служителями тим, хто має успадкувати спасіння (Євр. 1: 14). Вони були з нами, доглядаючи наші інтереси, і частиною нашої радості на духовному рівні буде познайомитися з ними. Коли б апостол забув про це сказати, ми були б здивовані, адже він перераховує те, до чого ми наближаємось.

Бачимо, що Церква Первородних включає в себе як меншу громаду священиків, так і “Велику Громаду” левитів. Як левити не мали спадку в землі, так не тільки “Мала Черідка”, але й “Велика Громада”, клас слуг, подруги Нареченої, не має жодної частки в земній спадщині, а матиме частку в небесній.

R4823 (1911 p.)

ВМЕРТВЛЯТИ СВОЄ ТІЛО

*“Тож біжу я не так, немов на непевне,
борюся не так, немов би повітря б'ючи”
(1 Коринтян 9: 26).*

Апостол Павло виразно розумів, чим є нагорода. Він не мав щодо неї жодних сумнівів. Перед ним не стояло запитання: це те чи щось інше? Св. Павло знав, що “високий поклик... в Христі Ісусі” є з метою, щоб ми могли бути спадкоємцями з Ним, якщо тільки страждаємо з Ним — щоб ми були з Ним у славі. Також апостол не сумнівався щодо умов та вимог забігу. Він знав, що вони мали існувати до самої смерті, і якщо він буде намагатися спасти своє життя, то він його втрапить. Також він не мав сумнівів щодо своєї рішучості і добре знав, що увійшов у забіг. Він не був із тих, хто каже: “Надіюсь, я колись це зроблю”. Його угода жертви з Господом була до смерті.

Також апостол не сумнівався в можливості здобути нагороду. Він знав, що від нього залежить хотіти і робити за Божим уподобанням. Він знав, що в цьому забігу від нього не вимагається нічого неможливого; що умови та вимоги забігу містять “для своєчасної допомоги благодать”, і що [R4810] ця благодать та допомога прийдуть від Господа. Звідси слова апостола, що бігуни в цьому забігу не повинні мати жодних сумнівів, від початку і до кінця.

Так є зі всіма, кого Великий Відкупитель пильнує Своїм оком. Кожен з нас може вчинити

своє покликання та вибрання певним: “Бо, роблячи так, ви ніколи не спіткнетесь. Бо щедро відкриється вам вхід до вічного Царства Господа нашого й Спасителя Ісуса Христа” (2 Петр. 1: 10, 11).

“ВМЕРТВЛЯЮ Й НЕВОЛЮ Я ТІЛО СВОЄ”

Апостол розповідає, що він вмертвляв своє тіло, щоби, проповідуючи радісну вістку іншим, самому не стати негідним: “Але вмертвляю й неволю я тіло своє, щоб... не стати самому негідним” (1 Кор. 9: 27). Один з перекладів подає “морю тіло”, тобто вживаю примус до свого тіла.

Це тіло початково належало тілесній людині, тілесній волі. Коли стара воля поступилася місцем новій волі, остання стала власником тіла. Старе тіло не може як слід служити новій волі, тому що новий розум — досконалий, а тіло — недосконале. Коли новий розум, Божий розум, розум Христа, стає власником смертного тіла, він натрапляє на ті чи інші труднощі. Розум не пасує тілу, ані тіло не пасує розуму. Відповідно, праця нової волі полягає в тому, щоб показати свою слухняність Господу, свою повну відданість Божественній волі, навіть якщо б із тілом довелось поводитися, у деяких відношеннях, принизливо та ігнорувати його вимоги, уявні потреби і т. п.

Отже, ми всі повинні не тільки умертвляти та морити тіло, але й поневолювати його. Ми повинні зробити його слугою Нового Створіння. Апостол каже: “А коли живе в вас Дух Того, Хто воскресив Ісуса з мертвих, то Той, хто підняв Христа з мертвих, оживить і смертельні тіла ваші через Свого Духа” (Рим. 8: 11). Святий Дух, який приходить до нас, якщо ми годуємося Господом, допомагає підпорядкувати наше життя Його волі, а також оживлює, тобто робить живим, наше смертне тіло заради служби Правді.

Немає двох створінь; є тільки одне. Ми не можемо бути двома створіннями одночасно. Лише тоді, коли старе створіння підкориться і ми переїнемося (якщо казати про волю), ми станемо Новими Створіннями. Відтоді ми дійсно є Новими Створіннями. Але Нове Створіння ще не має свого нового тіла. У нашому вірші апостол, очевидно, має на увазі Нове Створіння, Нову Людину. Світ може вважати зовнішню людину особистістю, проте наскільки ця зовнішня людина підкорена і служить, настільки Нове Створіння стає міцнішим, аж врешті, враз зі смертю людського тіла, Бог дасть Новому Створінню нове тіло у воскресінні. Тоді Нове Створіння насититься Його подобою.

Тіло, плоть, має тенденцію підніматися зі стану, в якому вважається мертвим. Тому Новому Створінню потрібно постійно бути насторожі в цьому доброму бою віри. Такі битви нового розуму з плоттю є “доброю боротьбою” в тому значенні, що вони є боротьбою з гріхами та слабкостями грішної природи. Увесь шлях Нового Створіння є шляхом віри. Неможливо вести битву з плоттю, її нахилами та бажаннями, якщо не проявляти віру в обітницю та в Господа як свого Помічника.

АПОСТОЛ НЕ ЗБИРАВСЯ ОПІЗНЮВАТИСЯ

Є ще інший вираз, в якому св. Павло каже, що ми повинні боятися, щоб, “коли застається обітниця входу до Його відпочинку, не виявилось, що хтось із нас опізнився” (Євр. 4: 1). Він сам не збирався опізнюватися, і наполягав, щоб ті, до кого він писав, чинили “міцним своє покликання та вибрання”.

Великою допомогою, щоб перемогти слабкості грішної природи, є, мабуть, повне посвячення волі, повна зайнятість кожної здібності та таланту розуму і тіла в службі Господу. Той, хто має правильний погляд на своє посвячення Господу та на свій вступ до Господнього війська, розуміє, що в нього немає більше нічого, що можна було би віддати Господу. Отже, якою би не була боротьба волі, вона закінчиться, коли буде прийняте остаточне рішення віддати себе Господу. Тому важливо усвідомлювати, що служба є до смерті, що не можна навіть розглядати якусь пропозицію повернутися назад чи перестати боротися доброю боротьбою віри!

Ми повинні пам’ятати, що в Школу Христа не йде плоть, старе створіння, щоб там вчитися і готуватися до Царства, бо “тіло й кров посікти Божого Царства не можуть” (1 Кор. 15: 50). Прийняття нами Божественного покликання до духовної природи означає не тільки відмову від земної природи в кожному значенні слова, але й наше зачаття як Нових Створінь, “синів Божих”. Нове Створіння, новий розум, нова воля знаходиться в Школі Христа, щоб удосконалитися, щоб прийти до повної згоди з Божественною волею, щоб стати копією, тобто подобою, Господа. Нам ніколи не вдасться привести свою плоть до абсолютної гармонії з Божественним Законом з причини успадкованих та інших недоліків. Звідси потреба бути вкритим шатом Христової праведності. Той, хто сподівається досконалості своєї плоті, хто покладається вірою на неї, змушений визнати, що в нього хитка надія досягти подоби Христа — стати одним із призначеного класу, стати “образом Сина Його” (Рим. 8: 29).

“Я БО ЧИНЮ НЕ ТЕ, ЩО ХОЧУ, АЛЕ ЩО НЕНАВИДЖУ, ТЕ Я РОБЛЮ”

Єднаючись із Господом у вірі та посвяченні, ми називаємо себе не випускниками та спадкоємцями, а студентами, учнями, які прагнуть приготуватися успадкувати те, що “Бог приготував був тим, хто любить Його” (1 Кор. 2: 9). Якщо цю думку тримати в розумі як Божественне повчання, це дозволить нам уникнути розчарування

собою, коли виявиться, що нам ніяк не вдається не робити те, що ми не повинні робити, і ми залишаємо незробленим те, що повинні зробити, тому що в нашій плоті не мешкає жодна досконалість (Рим. 7: 15, 18, 19, 25).

Немає потреби нагадувати про те, що новий розум, наскільки він розвивається на подобу розуму Христа, відмовиться послаблювати зусилля упокорювати тіло з його потягами до гріха — упокорювати волю плоті, щоб вона була мертвою. Дійсно, жодний Божий син, зачатий духом, не може дозволити гріху панувати в його смертному тілі. Навіть якщо гріх контролює його якоюсь мірою, то це діється ненавмисне і може бути тільки хвилимовим, доки новий розум, Нове Створіння, побачивши свавілля плоті, не опанує її, отримуючи обіцяну благодать для своєчасної допомоги з небесної скарбниці благодаті — Христа.

Ця думка, сприйнята правильно, допоможе справжнім учням оцінити своє становище і не падати у відчай з причини якоїсь провини плоті, коли вони розуміють, що їхнє серце не похвалює гріх та несправедність, а, навпаки, є в повній згоді з принципами та настановами нашого Учителя і прагне очиститися й бути прийнятним в Його очах. Більше того, ця думка також допоможе всім проявляти палку любов між собою, до братів, які схожим чином є учнями цієї Школи — Новими Створіннями — не по плоті, а по духу їхнього розуму. Тому, коли би хтось бачив вади в плоті братів, які вони самі не похваляють і з якими борються, він повинен пам'ятати, що зло, яке він бачить, є ворогом брата, а не самим братом, Новим Створінням, якщо тільки брат дає нам запевнення, що його серце, його воля є в згоді з Господом та Його законом Любові, якщо він щоденно намагається вести успішний бій зі слабкостями плоті.

“КОЖЕН СПОКУШУЄТЬСЯ, ЯК НАДИТЬСЯ Й ЗВОДИТЬСЯ ПОЖАДЛИВІСТЮ ВЛАСНОЮ”

Вивчаючи цю тему, ми повинні тримати в розумі два факти: (1) Святе Письмо не приписує Новому Створінню жодного гріха, і (2) воно не приписує нашій грішній плоті жодної

досконалісті в праведності. Нове Створіння (плоть якого вважається мертвою), яке є представлено новим розумом і зачате Богом, НЕ МОЖЕ ГРІШИТИ, бо у самій своїй суті, як насіння, тобто зав'язь, прищеплена Правдою — “духом Правди” — противиться гріху. Це Нове Створіння настільки є в згоді з праведністю, настільки є напоєне духом Господа, духом святості, що радіє святістю, а не гріхом. І так повинно бути, доки цей стан зачаття, стан Святого Духа триває. “Кожен, хто родився від Бога, не чинить гріха [свідомо — не схвалює гріха, ані не отримує від нього задоволення], бо в нім пробуває насіння Його [святиє насіння Правди, дух Правди, яким він зачатий]”, “і лукавий його не торкається” (1 Ів. 3: 9; 5: 18).

Ми не повинні думати, що кожне випробування чи кожна трудність, яка напосідає на нас, є від диявола. Швидше треба пам'ятати слова апостола: “Кожен спокушується, як надиться й зводиться пожадливістю власною” (Як. 1: 13, 14). Отже, такі спокуси є від плоті, є результатом того, що ми — члени грішного роду, слабкості та недоліки яких накопичувалися й зростали протягом шести тисяч років. Тому ми повинні вважати своїми найбільшими ворогами власні успадковані слабкості та схильність до самолюбних, розбещених, грішних речей.

Увесь світ, грішний і під контролем духа самолюбства, значною мірою, хоча й несвідомо, є знаряддям сатани, “що працює тепер у неслухняних” (Еф. 2: 2). Для Божих дітей світ став ворогом і спокусником з причини того, що Бог “знов породив нас” (Церкву) до нових надій, нових мрій, нових стремлінь, нових бажань, які є чимось зовсім відмінним від усього, про що світ знає і до чого відноситься прихильно.

“ТІЛО БАЖАЄ ПРОТИВНОГО ДУХОВІ, А ДУХ ПРОТИВНОГО ТІЛУ”

Ми зачаті Святим Духом, а він звернений у бік небесного та духовного, у згоді з праведністю та любов'ю. Однак досі змінилося тільки наше серце, натомість наша плоті є значно більше в згоді зі світом, аніж із новим ладом, запровадженим у нашому серці та волі благодаттю та правдою через Христа. Відповідно, коли світ із допомогою

усних чи писаних слів, чи загального духа когось зі своїх дітей починає спілкуватися з Господнім народом, він (Господній народ) бачить, що хоча його серце віддане Господу й усім милостивим речам, які Він обіцяв, а також духу праведності, любові та правди, однак його плоть вабить світ, вона захоплюється ним, його поглядами, його порядками, його втіхами і т. п. [R4811]

Тому християнину сказано вважати себе мертвим не тільки для гріха, але й для власних природних бажань, пристрастей, нахилів, а також для світу, який є в згоді з гріхом і має спотворені смаки та бажання. Як дає зрозуміти апостол, існує постійна сутічка між Новим Створінням, новою волею, і старим створінням, тілесною і розбещеною вдачею. Він говорить: “Тіло бажає противного духові, а дух противного тілу”

(Гал. 5: 17). І навіть якщо християнин зробив помітний поступ і прийшов до того, що може вважати свою плоть і волю цілковито мертвою і похованою, він далі потребує робити перегляд самого себе, щоб часом плоть знову не ожила. Таким був метод апостола. Він каже: “Але вмертвляю й неволю [новому розуму] я тіло своє, щоб, звіщаючи іншим, не стати самому негідним” (1 Кор. 9: 27). Це вмертвляння тіла, це пильнування є для того, щоб тіло не ожило, і ті, хто хоче бути переможцями, повинні постійно це робити. Ми стаємо переможцями завдяки перемозі нового розуму, нової волі над старою волею, волею плоті, а це виховує в нас міцний, святий характер, схожий на характер нашого славного Господа й Відкупителя.

R4809 (1911 р.)

ЗВИЧКА ДУМАТИ ПРАВИЛЬНО

“Наостанку, браття, що тільки правдиве, що тільки чесне, що тільки праведне, що тільки чисте, що тільки любе, що тільки гідне хвали, коли яка чеснота, коли яка похвала, думайте про це” (Филип’ян 4: 8).

Як мовне знаряддя Господа апостол Павло дає вказівку Церкві, як вона повинна будуватися. Посилаючись на великий вплив розуму на тіло, він викладає деякі засади мислення, бо як людина думає, такою вона і стане. Чим більше вона думає про добре, тим кращою буде. Чим більше вона думає про погане, тим гіршою буде. Речі, про які ми думаємо, каже апостол, повинні бути шляхетними, справедливими, гідними похвали, гарними. Якщо якась річ не містить жодної з цих прикмет, Господній народ не повинен думати про неї взагалі. Чудова переміна характеру досягається думками про те, що містить у собі мудрість та глибокі повчання — про те, що походить від Бога, а не від когось іншого.

“А КОЛИ ПРИЙДЕ ВІН, ТОЙ ДУХ ПРАВДИ, ВІН ВАС ПОПРОВАДИТЬ ДО ЦІЛОЇ ПРАВДИ”

Св. Павло був привілейований бачити Господа після Його вознесіння. Розуміємо, що в

його випадку, як і у випадку всіх апостолів, виконалися слова Учителя: “Поправді кажу вам: Що тільки зв’яжете на землі, зв’язане буде на [R4827] небі, і що тільки розв’яжете на землі, розв’язане буде на небі” (Мт. 18: 18). Іншими словами, апостоли мали бути так ведені Божественною мудрістю, щоб кожна річ, яку вони вважали потрібною визнати в житті, мала здобути підтримку на небі, а все, що вони мали визнати непотрібним, мало вважатися таким на небі. Звідси бачимо, що весь обов’язок та вся відповідальність Церкви викладені цим апостолом. Усе, що ми знаходимо в Старому Завіті як цінне для нас, наш Господь, вважаємо ми, позначив для нас через апостолів.

Багато з того, що казав Господь, Він казав загадковою мовою. Вияснення деяких із цих загадкових висловлювань та особливих вказівок Він залишив апостолам під керівництвом Святого Духа. Причина, чому Ісус не пояснював більш глибоких та більш духовних речей, була в тому, що учні не були духовно зачаті і не могли зрозуміти цих речей, натомість після свого зачаття Святим Духом вони були в змозі зрозуміти глибші речі Божого Слова.

Наш Господь сказав: “А коли прийде Він, Той Дух Правди, Він вас попровадить до

цілої правди... і що має настати, звістить вам” (Ів. 16: 13). Це Господь зробив через писання апостолів та через віруючих на протязі всього Євангельського віку. Так Господь готує славне здійснення нашої надії, і так Наречена готується до весілля Агнця, яке незабаром відбудеться.

“Над усе, що оберігається, серце своє бережи; тому що з нього — джерела життя” (Притчі Сол. 4: 23, Гиж.). Перед нами натхненні слова мудрого царя, Соломона, і, мабуть, з такими ж думками в розумі апостол писав слова нашого вірша. Яким чудовим є кінцеве застереження апостола до Церкви в Филипах, до якої він звертався з любов’ю, “моя радосте й вінче”, і наскільки це погоджується з думкою, що в нашому серці є джерела життя!

Серце представляє волю, наміри. Воля повинна бути вірною та зосередженою на Бозі, бо вона є керівною силою усієї людини. Та хоча воля є контролюючою силою людини, вона також підлягає численним впливам. Якщо думки нечисті, несправедливі, нечестиві, то сила волі слабшає. Звідси мудрість нагадування апостола, яким повинен бути характер наших думок. Ті, хто шукає досконалої святості у страху Господньому — щоб приоздобити себе красою святості, — не повинні нехтувати думками і дозволяти їм тинятися по всіх пасовищах, а тримати їх у дисципліні, годувати чистою та здоровою їжею, як наказує апостол.

ПРАВДИВІСТЬ Є ЛИШЕ ОДНИМ ІЗ ВИПРОБУВАНЬ

Ця річ правдива чи фальшива? — ось перше запитання, яке треба поставити при розгляді будь-якої справи. Любов до Правди лежить в самій основі праведного життя, і той, хто симпатизує фальші або перебільшенню, так чи інакше оскверняє себе. Хто ж очищає свої думки, такою ж мірою очищає весь свій характер. Наші вбогі та недосконалі розуми є у великій небезпеці піти на манівці, тому Боже Слово наполегливо радить не торкатися того, що ми вважаємо неправдивим.

Однак правда про ту чи іншу річ є тільки одним з тестів, якому ми повинні піддати кожную справу. Хто з нас не знає, скільки є правдивих,

проте негідних речей, не вартих того, щоб про них думати? Правдиві, проте негідні та ганебні речі, які постають перед нашим розумом, найчастіше мають відношення до слабкостей, помилок, нерозсудливих вчинків і тому подібного наших ближніх, наших братів. Відмова від цих негідних думок дасть нам можливість та силу, при бажанні, зосередитися на тому, що чесне, а також правдиве, гідне нашої уваги як Нових Створінь у Христі Ісусі.

“Що тільки праведне”. Ось ще одне обмеження. Праведне означає правильне. Справедливість і праведність — синоніми. Дуже часто справедливе вважають тим самим, що й приємне. Наприклад, Золоте Правило: “Тож усе, чого тільки бажаєте, щоб чинили вам люди, те саме чиніть їм і ви”. Це не правило любові, а правило справедливості. Ми не маємо права робити іншим щось, що б ми не хотіли, щоб вони зробили нам. Тому, коли ми дотримуємось Золотого Правила, це не означає, що ми дотримуємось великого Закону Любові, але робимо крок у правильному напрямку. Ніхто не може почати думати про любов, доки він не є справедливим. Любов це щось більше, ніж тільки правильне. Любов це щось більше, ніж справедливість. Ми не маємо права сподіватися чогось більшого, ніж справедливість. Те, що ми отримуємо понад справедливість, є любов’ю, милістю.

СПРАВЕДЛИВІСТЬ ПОВИННА БУТИ ПРАВИЛОМ НАШОГО ЖИТТЯ

Розмірковуючи про речі, які радить апостол, ми повинні глянути, перш за все, на наш шлях. Ми повинні критично зважити, чи ми завжди думаємо про те, що правильне, справедливе. Ми ніколи не повинні бути упереджені в чомусь. Справедливість повинна бути правилом нашого життя, нашої поведінки. Далі, ми, розмірковуючи про це, природно, схильні думати про поведінку інших. Ми могли би, наприклад, думати про вплив різних речей. Ми можемо занадто багато думати про несправедливість, яка діється довкола нас і деінде; про те, скільки несправедливості діється в Африці щодо тих, які могли би радити собі краще; про те,

скільки несправедливості діється в бізнесі і т. п. Скільки усіяких махінацій можна було би викрити! Але не це повинно бути темою наших постійних роздумів. Ми повинні думати про добрі речі, про величні речі, більш щасливі — не тільки про добрі речі в цьому житті, але й про блаженні речі в майбутньому, щоб наш розум весь час тримався справедливості.

МИ НЕ ПОВИННІ ЧЕКАТИ НА ГОСПОДНЮ КАРАЮЧУ ДЕСНИЦЮ

Ніхто не може виховати в собі справедливість, доки хоч частково не оцінить, чим вона є. Потрібне знання приходить за посередництвом Святого Письма. Дехто народився з більшим почуттям справедливості, ніж інші, а дехто, здається, взагалі не розуміє, що є правильне, а що ні. Та чи в нас є з природи гостре відчуття справедливості, чи ні, все ж таки критерієм є Біблія. Як відомо, Святе Письмо говорить, що ми повинні робити іншим те, що хочемо, щоб вони робили нам; що ми повинні пробачати іншим так, як хочемо, щоб вони пробачали нам. Коли ми добре засвоїмо ці перші уроки, ми будемо готові виховувати в собі справедливість і запроваджувати її на практиці у щоденному житті. Це ми робимо, коли ставимо запитання до своїх слів та вчинків: — Чи я сказав правду? Чи було справедливо казати її? Чи було правильно казати її? Чи це відповідає тому, що я хотів би, щоб інші говорили про мої справи? Чи я зробив правильно?

Хто є в школі Христа, той є в ній, щоб вчитися і вправлятися в справедливості та любові. Це праця всього життя. Виявляється, що ми можемо робити поступ з дня на день. Не треба чекати, аж Господь покарає нас, а настільки прагнути, щоб Господня воля виконалася в нас, щоб ретельно вивчати свої думки. Ми повинні ходити обережно. Ми повинні думати, що ми робимо, про що ми думаємо. Не треба дозволяти думкам блукати. Хто так робить, той не вміє тримати себе в руках. Воля домінує в житті. Перш за все ми повинні цілковито підкоритися Господу, віддаючи Йому свою волю, контроль над своїми думками, словами, вчинками. Ті, які прийняли Христовий контроль над своїми

справами, не можуть дозволити собі робити те, що вони хочуть. Вони повинні бути під контролем Його Слова і поводитися згідно з Його правилами. Наш Учитель сказав: “Нову заповідь Я вам даю: Любіть один одного! Як Я вас полюбив, так любіть один одного й ви!” (Ів. 13: 34). Це щось більше, ніж справедливість. Господь так полюбив світ, що віддав Своє життя за нього. Так і ми повинні бути готові та охочі віддати своє життя за братів.

Не можна дозволити собі, щоб наш розум думав несправедливо. Ми повинні вчитися застосовувати цей тест справедливості до кожної своєї думки, слова та вчинку, навчаючись одночасно сприймати поведінку інших, наскільки дозволить глузд, з погляду милосердя, жалості, прощення, корисності. Неможливо бути занадто обережним при критичному розгляді кожної думки, яку ми приймаємо, і кожного плану, який ми обмірковуємо, щоб жодним чином не порушити засад справедливості із дозволу серця.

НАШ РОЗУМ ПОВИНЕН НАПОВНИТИСЯ ТИМ, ЩО ЧИСТЕ Й ЛЮБЕ

Вивчаючи ретельно свої думки з погляду чистоти, ми повинні зважати, по-перше, на природу наших думок і, по-друге, на їхній вплив на інших. Наші думки повинні бути не тільки правдиві, гідні похвали, справедливі та правильні, але й чисті, не спонукаючи інших до нечистоти. Ми повинні уникати всього, що, хоча й не є нечисте саме по собі, може викликати нечистоту в інших. Думка апостола, здається, у тому, що ми повинні пильнувати свої думки весь час.

“Що тільки любе” — звертає нашу увагу на факт, що ми не повинні дозволити нашому розумові спинятися на тому, що не є любе, що не заслуговує на похвалу. Ми можемо дозволити бізнесу так заповнити розум, щоб думати постійно про щось одне. Наприклад, хтось, хто цікавиться виправкою сталі, може весь час думати про її склад; інший, займаючись видобутком вугілля, може думати тільки про вугілля; ще інший — про картоплю, про рибу і т. д. Ці речі можна вважати достатньо справедливими,

достатньо правдивими, достатньо чесними, але весь час думати про них не буде корисним для Нового Створіння. Коли ми зайняті видобуванням чогось, то повинні приділяти достатньо уваги цій справі; коли ми зайняті виробництвом сталі, ми повинні приділяти йому достатньо уваги. Та коли основною діяльністю є мислення, ми не повинні дозволити розуму зупинитися на речах, які апостол визначає як шкідливі. Ми повинні намагатися запанувати над своїми думками і тренувати їх так, щоб це перемінювало нас щораз більше на подобу славного характеру нашого Господа.

Наші думки повинні бути не тільки правдиві, чесні та справедливі, але й чисті, гарні. Під словом гарні ми розуміємо не тільки думки, пов'язані з красою природи, квітами, живими створіннями, [R4828] плодами і т. д., але також і передусім пов'язані з рисами характеру — плодами та благодатями Святого Духа — покорою, добротою, терпеливістю, довготерпінням, братньою доброзичливістю, любов'ю. Цими речами наш розум може наповнюватися і захоплюватися. Якщо ж, навпаки, ми дозволимо собі нехтувати тим, що чисте, справедливе, любе, у нас не зростатимуть плоди Духа. Та якщо ми будемо думати про ці речі й виховувати їх у своєму серці, ми ставатимемо щораз більш Богоподібними. Якщо не виховувати ці бажані риси, то розвиватиметься заздрість, ненависть, суперечки, вчинки плоті та диявола — плоди, протилежні до праведності.

Словом, не можна недооцінювати важливості правильного мислення. Знаємо осіб, які з природи мали деградований розум, але, приділяючи увагу речам, які від Правди, вони стали справді шляхетними характерами. Навряд чи можна недооцінювати владу розуму над тілом. Якщо нам приносить задоволення виховання плодів Духа, вони принесуть багате благословення нам та іншим. Так ми будемо йти слідами Учителя й остаточно станемо переможцями та братимемо участь з Ним у Царстві.

ВАЖЛИВІСТЬ ЧИСТОЇ ДУМКИ

Ми повинні любити і плекати те, що чисте, настільки, щоб нечисте було болісним для нас,

прикрим, і ми прагнули викинути його з розуму. Цього можна досягти тільки тоді, коли постійно думати про чисте, уникаючи звертатися в думках до того, що нечисте. Ми повинні бачити справжню красу і оцінювати її. Думаючи про те, що найчистіше, ми повинні здійснитися розумовим зором якнайвище і, наскільки здатні, повинні побачити красу досконалого характеру нашого Бога й нашого Господа Ісуса Христа і, відповідно, красу, яка проявилася в тому чи іншому послідовникові Ісуса, який пильно йде слід у слід за Ним.

“Коли яка чеснота, коли яка похвала, думайте про це”. Хоча ми не повинні хвалити себе, ані не намагатися здобути похвалу, все ж ми повинні намагатися бути гідними похвали. Ми повинні думати про те, як віддати хвалу Богу. Коли щось має якусь вартість, якусь заслугу, гідне якоїсь похвали, ми повинні бачити це. Ми повинні помічати в тих, хто довкола нас, і передусім у Церкві, риси характеру, які гідні похвали. Ми не повинні недооцінювати доброту, вірність, терпеливість. Треба помічати сталість, запал, відданість обов'язку. Не думайте про незначні невдачі інших і навіть про їхні більш серйозні невдачі. Якщо ми постійно наповнятимемо розум недоречними думками, ми нашкодимо собі. Коли ж ми зважатимемо на речі, гідні похвали, у нашому житті та в житті тих, хто довкола, ми станемо більш Богоподібними.

Коли яка чеснота, вартісна річ, якоюсь мірою варта похвали — чийсь шляхетні слова, шляхетні вчинки, шляхетні почуття, — ми можемо безпечно думати про них і, як наслідок, бачити, як ми піднімаємося до тих ідеалів, якими наш розум, наша нова природа годується.

Так ми будемо щораз більше перемінюватися відновою нашого розуму й наближатися до славної подоби нашого Учителя, переображуючись від слави у славу, сантиметр за сантиметром, крок за кроком, мало-помалу протягом теперішнього життя. І якщо наші думки будуть у такому стані й ми будемо підтримувати наш союз із Господом, ми матимемо частку в Першому Воскресінні, яке удосконалисть нас назавжди на Господній образ і подобу.

СИЛА І МИР

*“Господь подасть силу народу Своему,
Господь поблагословить миром народ Свій”
(Псалом 29: 11).*

Дивлячись на роки, які минули, відколи ми взнали “поклик святковий” справжнього Євангелія і цілковито посвятилися Господу, нам шкода, що наші навіть найкращі зусилля недосконалі. І коли ми дивимось вперед, і бачимо труднощі, які будуть перешкоджати нам рухатися вперед, нам потрібно посилити відвагу, що слабне, особливими обітницями Божественної благодаті про своєчасну допомогу. Окрім усього іншого ми маємо блаженне запевнення, що “Господь подасть силу народу Своему”. “До Мене поклич в день недолі, Я тебе порятую, ти ж прославиш Мене” (Пс. 50: 15).

Як воїни під командуванням великого Вождя, ми вступили у Його лави не для того, щоб вести якусь непевну боротьбу, хіба що вона стала такою через наше боязке серце або невірність. Ми повністю забезпечені усією Божою зброєю, яка цілковито захистить нас від вогняних стріл противника, якщо ми візьмемо її і старанно одягнемо. З нами постійно присутній наш Вождь, доки ми пильно йдемо за Ним слід у слід. Серед гуркоту битви чути Його надихаючі слова: “Не лякайся, Черідко Мала, бо сподобалося Отцю вашому дати вам Царство”, “Будьте відважні: Я світ переміг” (Лк. 12: 32; Ів. 16: 33). Якщо ми слабкі й схильні до боягузтва, потрібно лише пригадати собі блаженну обітницю: “Господь подасть силу народу Своему”. Тоді своєю вірністю ми прославимо Бога, Який визволить нас від усіх ворогів, видимих і невидимих.

Господній народ, як і всі інші, потребує мужності та терпеливості, інакше він швидко впаде на дусі в сутичці зі світом, плоттю та противником. Він потребує сили, потребує підбадьорення. У вірші, який ми розглядаємо, слово сила означає, передусім, відвага. Господь подасть відваги своєму народові. Він підбадьорює нас різним чином, і робить це один через одного, коли ми будуємо один одного в найсвятішій вірі.

МОЛОКО ДЛЯ НЕМОВЛЯТ, ТВЕРДА ЇЖА ДЛЯ БІЛЬШ РОЗВИНУТИХ

Нас, тим не менше, цікавить особиста, притаманна міць та її важливість. “Будьте сильні, і хай буде міцне ваше серце, усі, хто надію покладає на Господа” (Пс. 31: 25). Ми маємо запевнення, що будемо зміцнені у “внутрішньому чоловікові” через Дух Господа. Ніхто не має такої сили, сили “внутрішнього чоловіка”, окрім тих, які стали Новими Створіннями в Христі, для яких “стародавнє минуло, ото сталося нове” (2 Кор. 5: 17). Усі Божі стосунки з цим особливим духовно зачатим класом мають на меті розвиток характеру.

“Немов новонароджені немовлята, жадайте щирого духовного молока, щоб ним вирости” і стати сильними (1 Петр. 2: 2). Це молоко Слова Господь дає Своїм дітям найперше, щоб нова природа росла ним, могла засвоювати більш тверду їжу і тим самим розвиватися на подобу характеру нашого Господа. Для всіх Своїх Він приготував харч — молоко для немовлят і тверду їжу для більш розвинутих (Євр. 5: 12-14). Кожен, хто хоче бути сильним у Господі й у силі Його могутності (відваги), може скористатися з Божественних припасів.

Однак наша віра є основою нашої сили і нашого миру. Як би люто не атакували нас життєві бурі, ми ніколи не повинні відпустити наш якір [R4818] і плисти за течією, а завжди повинні пам’ятати, що “стоїть міцна Божа основа”; що “щит та лук — Його правда”; що “Він має силу й виконати те, що обіцяв”, попри наші людські недоліки та нашу кволість; що ми маємо приписану праведність Христа, нашого Гаранта та Заступника, яка вкриває нас; що “Отець любить Сам нас”; що “знає Він створення наше, пам’ятає, що ми порох”, і має співчуття до синів Своєї любові, повний жалості й милосердя (2 Тим. 2: 19; Пс. 91: 4; Рим. 4: 21; Ів. 16: 27; Пс. 103: 14). Справді, “не скажеш вже більше, ніж Сам Він сказав”, щоби дати запевнення нашій вірі, зробити наші серця стійкими і міцними до терпеливої витривалості посеред випробувань та сутичок на вузькому шляху жертвування.

Із великим співчуттям та милосердям наш Господь в останню ніч Свого земного життя дав улюбленим учням Свої заключні благословення, Свою спадщину миру. Це була найбагатша спадщина, яку Він міг передати, неоціненна спадщина. Це була обітниця спокою душі, відпочинку та вдоволеності розуму, яку Він Сам мав — Божий мир. Це був мир, який завжди мав Отець навіть посеред усього заколоту, спричиненого дозволом зла. Але він не походив з того самого джерела. В Єгови цей мир зосереджується на Ньому Самому, тому що Він усвідомлює Свою могутність і безмежну мудрість, тоді як мир Христа зосереджувався не на Ньому Самому, а на Бозі через віру в Його мудрість, силу та благодать. Тож якщо ми хочемо мати Божий мир, мир Христа (“Мій мир”), він повинен також зосереджуватися на Бозі через віру.

Обіцяний мир — це не той тимчасовий мир, який є у світі і який здобувають на короткий час, а “Мій мир”, Божий мир, який Христос мав вірою. Він, “бувши багатий, збіднів ради нас, щоб ми збагатились Його убозством” (2 Кор. 8: 9). Він втратив одного за одним друзів, і в останню годину Його покинули всі з тих небагатьох, які позостались, проте цей мир уцілів, пройшовши крізь втрати, переслідування, насмішки, зневагу і навіть агонію хреста. Цей мир є чимось, що не можуть знищити життєві негаразди і чого не може вирвати в нас жоден ворог.

“НЕ ДИВУЙТЕСЯ,.. КОЛИ СВІТ ВАС НЕНАВИДИТЬ”

“Для безбожних спокою немає, говорить Господь” (Іс. 48: 22). “А ті несправедливі як море розбурхане, коли бути спокійним не може воно, і коли води його багно й мул викидають”. Їхнє серце не є в згоді з миром та праведністю, а наповнене самолюбством. Безбожні шукають свого і хапають; їх охоплює гнів, якщо вони не завжди отримують те, що хочуть; їх опановує злоба, коли вони бачать, що хтось має те, чого вони не можуть мати. Усе це свідчить про брак миру.

Наскільки хтось із Господнього народу має якісь із цих злих нахилів, настільки він

не може мати “миру Божого, що вищий від усякого розуму”, що не піддається опису. Це — відпочинок серця через віру. Цей мир містить задоволення від різних прикмет розуму. Наскільки розум розвиває в собі прагнення подобатися Господу, ділитися з іншими знанням Правди і розмовляти про блаженну нагоду спастися, настільки цей мир стає прагненням робити добро, а не зло. Таке прагнення, якщо його правильно спрямувати, такий Божий мир, який ніхто не може збагнути, окрім тих, хто його має, увіходить в розум і серце.

Цей мир не є зовнішнім, адже Господній народ, поодинокі і разом, має надзвичайно важкі випробування. Церкву завжди переслідували, як про це попереджав нас Ісус: “Не дивуйтеся, браття мої, коли світ вас ненавидить”; “Коли б ви зо світу були, то своє світ любив би. А що ви не зо світу, але Я вас зо світу обрав, тому світ вас ненавидить” (1 Ів. 3: 13; Ів. 15: 19).

“СТРАЖДАННЯ ЗАЗНАЄТЕ В СВІТІ”

Обіцяний мир — це не той мир, про який світ завжди знає й який оцінює, бо тих, хто його має, як мали Господь, апостоли та пророки, може супроводжувати бурхливий шлях. Вони не мали миру назовні. Їх облягали й атакували зі всіх сторін; їх переслідували і змушували втікати з одного місця в інше; деяких святих минулого каменували, деяких перепилювали. Однак Божий мир, який наповнював їхнє серце, дозволяв переносити всі ці випробування з радістю. Справді, ми виразно попереджені, що так має бути зі всіма вірними, доки не здійсняться всі задуми Бога стосовно дозволу зла, і маємо запевнення, що цей мир буде присутнім під час усіх життєвих бур — “Страждання зазнаєте в світі”, але “майте мир у Мені” (Ів. 16: 33).

Обітниця, що Бог подасть мир Своєму народові, здається, має відношення тільки до миру в серці. Наш Господь та апостоли мали його настільки, що почувалися набагато краще, ніж їхні вороги. Коли Павло та Сила були у в'язниці, вони співали на хвалу Богу, замість того щоб ляяти владу і погрожувати їй, замість того щоб битися головою об в'язничні засови і казати: “Бог забув про нас; тепер ми підемо

і будемо займатися власними справами”. Так само з нами. Наскільки ми дивимось на речі з Божественного погляду та визнаємо цінні обітниці й дозволяємо їм надихати наші серця, ми будемо радіти з цих обітниць, і наші серця будуть блаженні. Навіть якщо ми маємо випробування та труднощі, які не можемо здолати, але які виробляють у нас плоди та благодаті Духа, ми можемо радіти і віддавати подяку за ці докази Божої любові.

“МИР СВІЙ ВАМ ДАЮ”

Бачимо, що Божий мир може співіснувати з великим заколотом та усіляким смутком та болем, бо він залежить не від зовнішніх обставин, а від рівноваги розуму та стану досконалого серця. Такий мир — Божий мир — мав наш Господь Ісус посеред усієї метушні та замішання Його багатого подіями земного життя. А це змушує нас задуматись над останньою настановою нашого Господа Своїм учням, коли Він збирався залишити світ, як про це свідчать Його слова: “Зоставляю вам мир, мир Свій вам даю! Я даю вам не так, як дає світ [скупі або ж мир, який щезає]. Серце ваше нехай не тривожиться, ані не лякається” (Ів. 14: 27).

Обітниця з нашого вірша — “Господь поблагословить миром народ Свій” — мабуть, стосується цього Віку, коли все створіння стогне й мучиться в болях (Рим. 8: 22). Коли буде запроваджений Тисячолітній вік, пануватимуть умови миру, і Він дасть мир усім людям.

Візьмімо собі за лозунг слово “ВІДДАНІСТЬ” Богу та принципам праведності, і нехай кожен з нас напише на своєму серці ласкаву обітницю: “Господь подасть силу народу Своєму”. Будьмо вірним “Його народом”, намагаймося широко прагнути і вірно використовувати обіцяну силу. “Вірний Той, Хто вас кличе, Він і вчинить оте”; “Вірний бо Той, Хто обіцяв” (1 Сол. 5: 24; Євр. 10: 23).

Отже, якщо вам не вистачає обіцяної сили або миру, шукайте проблему в собі, а не в Бозі. Або ж ви недостатньо цікавитеся у своєму серці Його службою або ж не використовуєте сили, яку Він постачає. “Господь подасть силу народу Своєму [Своїм довірливим, вірним слугам, які використовують для Його слави таланти, посвячені своєму Учителеві, якими б численними або нечисленними не були ці таланти], Господь поблагословить миром народ Свій”.

R4817 (1911 p.)

ПАДІННЯ САМАРІЇ

2 Царів 17: 1-18

“Коли чоловіка картають, а він все-таки тугошийний, то й буде розбитий, й не буде йому ліку” (Притчі Соломонові 29: 1, Кул.).

Осія, цар Ізраїлю, головна постать цього дослідження, отримав дещо сумнівну похвалу за те, що був менш злим в Господніх очах від деяких своїх попередників. Асирійське царство поволі поширило свій контроль над Ізраїлем, і Осія утримував престол, платячи данину. Так продовжувалося кілька років, аж цар Ізраїлю вирішив, що в нього надійний союз із єгиптянами на півдні, і він більше не платитиме данину. У відповідь військо асирійців виступило в похід і взяло в облогу столичне місто, Самарію. Дивна річ, але місто витримало облогу протягом трьох років. Розв’язка прийшла на дев’ятому році царювання Осії й означала

кінець царства десяти поколінь. Завойовники відвели народ на кількасот кілометрів углиб асирійської імперії.

Занепад Ізраїлю як народу від часів Соломона відбувався поступово. Найбільш релігійних приваблювала південна частина, звана Юдою. Вона, разом із невеликим поколінням Веніямина, не тільки мала в розпорядженні Святе Місто та Храм, але й поступово прийняла весь святий народ Ізраїлю, який прагнув поклонитися Єгові й полишив рідні місця, де панувало ідолопоклонство.

Десять поколінь, очевидно, значно порідшали, перш ніж Осія цілковито позбувся престолу, і в Самарії залишилася тільки рештка — всього менш ніж двадцять вісім тисяч, тоді як попередньо народ налічував мільйони.

Відомо, що під час попередніх війн деякі були захоплені в полон, і, загубивши свою релігію, вважалися ізраїльтянами тільки з імені. Вони, не мавши Бога за Отця, не проявляючи інтересу до Авраамової обітниці та землі Ізраїлю, уважали себе на чужині немов удома, пристосувалися до навколишніх умов і звикли до релігії в місці нового замешкання. Словом, тільки двадцять вісім тисяч залишилися в північному царстві, які пишалися іменем Ізраїль. І вони, як ми бачили, здебільшого були ідолопоклонниками, не маючи спільності з Богом. Коли ми думаємо про десять поколінь Ізраїлю, “порозпорошуваних геть”, ми повинні пам’ятати, як небагато їх позосталося, коли царство десяти поколінь врешті припинило існування. Хто з них зберіг свою релігійну віру в Бога і дотримувався обрізання у своїх сім’ях, той зберіг своє членство як ізраїльтянин. Інші взагалі перестали бути ізраїльтянами.

ПОВАЛЕННЯ ІЗРАЇЛЮ — СУД ВІД ГОСПОДА

Згодом, коли царство двох поколінь, царство Юди також пішло в полон у Вавилонію, ці лінії поділу загубилися, і назва юдеї стала поширеною як синонім назви ізраїльтяни. Тому за днів нашого Господа Він казав, що Його місія була “до овечок загинулих дому Ізраїлевого”. Також апостол Яків пізніше писав про “дванадцять племен, які в Розпорошенні”. Деякі зі всіх поколінь, як виявилось, залишилися відданими Богу серед навколишніх народів і в самій землі Ізраїлю. Ті, з чужинних земель, пам’ятаємо, приходили до Єрусалима щороку, щоб обходити свято Пасхи, а також на святкування Дня Примирення. Вони в жодному значенні не були загубленими, а тільки були в розпорошенні, як сьогодні юдеї розпорошені по всіх частинах світу.

Повалення Ізраїлю, яке згадується в цьому дослідженні, було, прямо сказано, судом від Господа. “І [R4820] сильно розгнівався Господь на Ізраїля, і відкинув їх від Свого лица, не позостало нікого, тільки саме Юдине плем’я” (2 Цар. 17: 18).

Гріх веде до національного самознищення природним шляхом — виснажуючи життєві сили народу. Та у випадку з Ізраїлем було ще щось.

Бог уклав особливу Угоду з цим народом, на основі якої Він Сам, а також народ разом взяли на Себе зобов’язання. Ізраїль погодився бути Божим народом, служити Йому і слухатися Його вірно, а Бог погодився, що якщо народ буде це робити, Він обдарує його особливою милістю і дбатиме про його інтереси, його отари, стада, його здоров’я, його добробут. Всі мали отримувати Його благословення, доки залишатимуться відданими та вірними. І, навпаки, Бог особливим чином зобов’язався, що якщо ізраїльтяни як народ виявляться невірними Угоді, Він покарає їх особливим чином, віддасть їхнім ворогам на поталу і т. д. Ось так благополуччя або крах Ізраїлю свідчили про Господню милість або немилість шляхом, який не стосувався інших народів.

Наш урок згадує Господнє свідоцтво проти Його народу, в якому Він показує, у чому вони не виконали свою частину Угоди. Вони робили речі, яких не повинні були робити, і залишили невиконаним те, що повинні були зробити. Тим не менше, Господь промовляє до Ізраїлю та Юди через пророків, посланих до них, так: “Верніться з ваших злих доріг, і додержуйте Моїх заповідей, уставів Моїх, згідно зо всім Законом, якого Я наказав був вашим батькам, і якого послав до вас через Моїх рабів пророків”. Бог виконав Свою частину і навіть більше. Тоді ми читаємо: “Та не слухали вони, і робили твердою свою шию, як шия їхніх батьків, що не вірили в Господа, Бога свого”. “Робити твердою свою шию” символічно означає свавілля та бунтівний стан серця.

ПОРАЗКА БЕЗ ЗЦІЛЕННЯ

Наш вірш, узятий із Приповістей Соломонових, показує, яким буде кінцевий наслідок будь-якого конфлікту між Богом і грішником. Якщо докори не сприймати як слід, якщо вони не мають виправного впливу, то їхній наслідок буде протилежним — грішник проявлятиме ще більше впертості, свавілля та опору Богу. Наслідком такої суперечки із Всевишнім обов’язково стане повалення, знищення — поразка без жодного порятунку, жодного зцілення. Для того, хто підлягатиме Другій Смерті, не буде жодної надії.

Але, дякувати Богу, це непоправне знищення Другою Смертю прийде тільки на свідомих злочинців із класу, згаданого в цьому вірші — тих, хто часто отримував докори, але мав тверду шию. До цієї категорії можуть бути зараховані деякі з Церкви, адже вони попередньо мали світло і т. п., натомість світ загально не мав таких докорів і такого ясного знання про Господа, яке би принесло йому Другу Смерть. І Бог вирішив, що кожний член роду Адама повинен мати цей повний, цілковитий привілей та нагоду отримати вічне життя, перш ніж буде засуджений на Другу Смерть.

Філософія цього очевидна: смерть Адама, яка прийшла на всіх людей внаслідок гріха Адама та його осуду як грішника, має бути цілковито стерта, а сам Адам та всі з його роду мають бути звільнені від неї. Право зробити людину вільною від цього вироку було забезпечене великим Відкупителем, Ісусом, Який дав Себе як відповідну ціну за всіх, що буде свідоцтвом у властивому часі. Під час Євангельського віку цей великий факт був засвідчений відносно небагатьом — тим, хто має вуха, щоб слухати, й очі віри, щоб бачити. Тільки вони звільнені від Адамової смерті зараз, та й то не буквально, а вірою, щоб мати змогу стати освяченими послідовниками Ісуса.

Важливий факт, який досі переважно випускали з уваги, полягає в тому, що Божий задум через смерть Ісуса охоплює кожного члена сім'ї Адама, а також його самого, і є гарантією для кожного члена мати інший шанс (нагоду) прийти до згоди з Богом, окрім того, який мав Адам і який занапастив. Ті з нас, які як духовно зачата Церква мають цю милість в теперішньому часі, не повинні сподіватися якоїсь іншої милості в цьому напрямку в майбутньому, бо Христос більше не вмирає, і тільки одна частка в Його викупній праці дана кожному члену людського роду. Натомість ті, які зараз не чують, не бачать і не розуміють благодаті Бога, повинні бути приведені до знання про цю велику істину. Це охоплює язичників, а також тих, хто проживає в цивілізованих землях, очі та вуха серця яких не бачили і не чули справжнього Послання Божественної благодаті в Ісусі Христі, і які,

відповідно, не могли відкинути Його, ані бути відкинутими Ним.

ОБІЦЯНА РЕСТИТУЦІЯ ІЗРАЇЛЮ

Коли в майбутньому весь цей народ прийде до знання Правди, Божа благодать стане для них “запашністю життєвою в життя” або “смертельною запашністю на смерть”, як тепер є для Церкви.

Ізраїльтяни як народ понесли покарання за свою невдачу, були розбиті невігойно. Справді, Біблія розповідає, що в кінці цього віку, як тільки завершиться вибір Церкви і відбудеться Перше Воскресіння, Божа милість повернеться до Ізраїлю, до дванадцяти поколінь, і їхнє згромадження стане першим благословенням для людства під славним царюванням Месії. Господня особлива обітниця полягає в тому, що Він збере їх з північної країни і з усіх земель, куди їх розпорошив — припровадить до їхньої власної землі.

Св. Павло наводить цю річ нашій увазі дуже виразно у своєму листі до Римлян (11: 25-32). Варто звернути пильну увагу на логіку його аргументу, включно з фактом, що Тілесний Ізраїль отримає свою милість з рук духовного Ізраїлю у Царстві (вірш 32).

Народ Ізраїлю порушив Божественні заповіді і заслуговував на покарання, але це не означало, що народ позбудеться Божественної милості, яку Бог вже передбачив і обіцяв через Авраама. Час на цю милість настав лише через сім століть після надання цього уроку — коли Ісус прийшов і помер, Справедливий за несправедливих, щоб привести нас назад до Бога як рід — відкрити “нову й живу дорогу”. Читаємо, що “Христос... смерть зруйнував і вивів на світло життя та нетління Євангелією”.

Ані Ізраїль за днів Осії або в якомусь іншому часі, ані будь-який інший народ не знав нічого про життя та безсмертя, яке Бог збирався запропонувати людству через Відкупителя у своєму часі. Апостол каже: “Таке велике спасіння... проповідувалося спочатку від Господа, ствердилося нам через тих, хто почув” (Євр. 2: 3).

Було би добре тримати в розумі, що Божим покаранням за гріх є смерть; що це покарання

прийшло на батька Адама і на всю його сім'ю через гріх; що досі все людство вмирало через гріх Адама. Пам'ятаймо, що оскільки всі були мертві у провинах та в гріхах через непослух Адама, Бог подбав про Спасителя та Його викупну працю. Пам'ятаймо, що ця праця повинна стати дієюю для кожного члена нашого роду; що тільки скориставшись із своєї частки в жертвній заслугі Відкупителя, хтось може

піти на Другу Смерть, а це можливо тільки через добровільне, свідоме, зумисне чинення зла. Пам'ятаймо, що Друга Смерть є крайнім вироком з боку Божественного Закону, але не є вічними муками, як багатьох із нас навчили вірити. “Бо заплата за гріх смерть, а дар Божий — вічне життя в Христі Ісусі, Господі нашім” (Рим. 6: 23).

R4819 (1911 p.)

ПОВЕРНЕННЯ САНХЕРІВА

Ісаї 37: 14-38

*“Бог для нас охорона та сила, допомога в
недолях, що часто трапляються”
(Псалом 46: 2).*

У попередньому вивченні ми звернули нашу увагу на доброго царя Юди Єзекію, на його запал до Господа та на знаменне святкування Пасхи, яке він провів, і на наступне знищення ідолопоклонства. Наше нинішнє вивчення стосується більш пізнього періоду його царювання. Асирійська імперія на півночі та сході, зі столицею в Ніневії, перетворилась на велику та могутню і загрожувала стати першою універсальною імперією.

Перед тим як Єзекія зійшов на престол Юди, його батько уклав договір, який гарантував мир шляхом сплати щорічної данини. Єгиптяни, філістимляни та сидоняни вмовляли Юду приєднатися до їхнього союзу, з допомогою якого вони сподівалися повернути собі волю від асирійського ярма. Під натиском свого народу Єзекія приєднався до цього союзу і перестав платити данину — всупереч Господньому застереженню через пророка Ісаю. Такий крок був популярний, та цар, мабуть, не здогадувався, наскільки повно пророк представляв Господа в цій справі. Він мав би пам'ятати, що Ізраїль перебував в особливій Угоді із Всемогутнім, завдяки чому Той був їхнім Володарем, Царем, Паном їхньої долі. Ця помилка була дозволена, щоб принести серйозне покарання за неслухняність, однак коли цар і народ розкаялися і показали, що вони засвоїли урок, Божественна милість чудесним чином прийшла їм на допомогу, і ми це побачимо.

САНХЕРІВ-ЗАВОЙОВНИК

Цар Асирії з великим військом вирушив у похід. Знаючи, як важко буде взяти облогою Єрусалим, він вирішив не починати з цього, а попрямував у бік середземноморського узбережжя, завдавши поразки сидонянам та філістимлянам, захопивши Йоппу та південні землі, а потім вирушив на схід у бік Лахішу, укріпленого міста Юди. Країну охопив страх, коли майже сорок міст Юди, одне за одним, впали. Цар Єзекія та його радники вирішили уникнути, якщо можливо, стану облоги і відправили послів до царя Санхеріва, просячи вибачення за необачність, коли вони відмовились платити данину, і запитуючи, яке відшкодування його задовольнить.

Покарання було важким і лічило в сумі майже мільйон доларів, що в той час було набагато більшою сумою, ніж зараз. Щоб заплатити, треба було зняти частину золотого орнаменту з храму. Врешті дань сплатили й отримали звільнення. Переможний Санхерів, збираючись напасти на Єгипет, пошкодував про свій договір з Юдою. На знак порушення угоди, його воєвода з'явився перед Єрусалимом і зажадав його здачі. [R4833] Голосно перерахувавши вже здобуті перемоги, він перестеріг мешканців Єрусалима, щоб вони не сподівалися, що Бог їх визволить, кажучи, що інші народи також покладалися на своїх богів і не встояли перед Санхерівом.

В Єрусалимі запанував страх. Цар та його радники не тільки боялися війни, полону та втрати всього, що в них було, але й перестали довіряти людям, боячись, що ті здадуть місто та

відчинять його брами. Тоді цар, його радники та народ звернулись до Господа в молитві.

Господь був готовий проявити милість, як Він це робив завжди для Свого вірного народу. Однак Він зволикав зі словами потіхи, аж скрутні обставини впокорять народ і навчать уроку віри та залежності від Бога. Тоді прийшла відповідь від Господа, пророцтво, що цар Асирії не увійде до міста, не випустить по ньому стрілу, не виступить проти нього зі щитом, ані не насипе вал для облоги, але Сам Господь захистить місто. Пророцтво, мабуть, здавалося людям нездійсненним. Яким дивом це може статися? — думали вони. Урок для нас у тому, що:

*“Бог незбагненим нам шляхом
Вершить дива Свої,
Йому підвладний грізний шторм,
Його сліди на дні”.*

СТО ВІСІМДЕСЯТ П'ЯТЬ ТИСЯЧ ПОБИТИХ ЗА НІЧ

Ісая стисло і поетично подає, як ангел Господа вдарив табір асирійців, при цьому не пояснюючи, як це сталося. Пам'ятаємо вираз Святого Письма, що вітер, вогонь та блискавки можуть бути посланцями Господа, Його ангелами. Цілком можливо, що цього разу посланцем смерті могла бути якась згубна форма лихоманки, яка панувала в той час на північному сході Єгипту. Зрештою, для нас не має значення, якого посланця вжив Господь, щоб повернути війська асирійців.

Урок у тому, щоб помічати Божественну силу, яка керує, розпоряджається та вказує, щоб усе разом діяло в згоді з Його волею. Його воля не була в тому, щоб Асирія стала першою універсальною імперією. Ця честь була збережена для царства

Вавилону, століття згодом — докладно в той час, коли Бог готувався забрати Своє образне царство (з лінії Давида) зі землі — “руїною, руїною, руїною покласти його”, аж прийде Месія.

Урок для християнина в тому, що ми повинні триматися Бога, перебувати в тіні Всевишнього, і якщо так буде, то все допомагатиме нам на добре.

“І НЕВІРНОГО МІЦЬ... РОЗТОПИЛАСЬ, МОВ СНІГ, ПЕРЕД БОЖИМ ЛИЦЕМ”

Історія поразки Санхеріва, завданої ангелом Господа, була покладена на вірші одним з наших великих поетів, Байроном:

*“Ассірієць упав, ніби вовк до кошар,
Його військо багрянцем горіло, як жар,
А стисів його полиск — мов зорі небес
В глибині галілейських схвильованих плес.*

*Мовби листя зелених улітку дібров,
Ще увечері маяли тьми корогов,
Мовби листя дібров, коли осінь подме,
Все те вранці було і зів'яле, й німе.*

*Ангел смерті, як буря, крило розгорнув,
І пройшов поміж них, і в лице їх дихнув,
І мертвота склепила повіки бійця,
І лиш раз стрепенулись і впали серця.*

*Ось і вершинок поблідлий лежить на землі,
Ржа на зброї йому і роса на чолі,
І не плещеться стяг, і намети німі —
Не здійнялись мечам, не ячати сурмі!*

*І вдовиці Ашура зайшлись у сльозах,
І Ваала кумир повалився у прах,
І невірного міць, нездоланна мечем,
Розтопилась, мов сніг, перед Божим лицем”.*

R4832 (1911 р.)

ВИКУП ТА ЙОГО ЗАСТОСУВАННЯ ДО ВСЬОГО ЛЮДСТВА

Слово “*викуп*” вживається щодо ціни купівлі людства, а також щодо визволення людства після купівлі його цією ціною. Як ілюстрацію такого подвійного вживання цього слова наведемо два вірші зі Святого Письма: (1) “Що дав себе самого як викуп за всіх: свідоцтво свого часу” (1 Тим. 2: 6, Хом.); (2) “З рук шеолу Я викуплю їх” (Ос. 13: 14).

У цих віршах ми бачимо подвійне застосування слова “*викуп*”. Слово “*викупити*” у Святому Письмі часто вживається подібно до слова “*відкупити*”. Із цими двома словами, звичайно, пов'язана думка про купівлю. Відкупити — це купити назад; натомість викупити, як вжито в 1 Тим. 2: 6, означає купити назад, даючи відповідну ціну.

Біблія часом говорить про смерть нашого Господа Ісуса Христа, як про надання ціни. Святе Письмо каже, що наш Господь Ісус дав самого Себе як ціну викупу (Мт. 20: 28; Мр. 10: 45). Він дав Себе в Йордані, а закінчив віддавати на Голгофі. У Своїй смерті Він дав ціну викупу, ціну, необхідну, щоб відкупити Адама та всіх з його роду від вироку смерті.

Та завважте різницю між наданням ціни викупу і застосуванням цієї ціни викупу. Ціна була в самому нашому Господі Ісусі, але Він мусив дати її жертвним чином, перш ніж [R4819] користь з неї можна було дати іншим. Святе Письмо показує нам, що після того як Він дав цю ціну, Бог дав Йому право використовувати її, дозволивши увійти в Святе Святих, у саме небо, щоб це зробити. Він використовує цю ціну, як накреслено у Святому Письмі, як дворазове приношення Богу:

По-перше, Він застосовує це життя, яке віддав — заслуги цієї ціни викупу, — до тих, хто становитиме Його Тіло, Церкву. Він не мав гріхів, які треба було очищати, натомість ті, які за Божим задумом повинні бути членами Його Тіла, мають гріхи. І за них Він застосовує Свою кров як викупну ціну, тобто заслугу, забезпечуючи їм не тільки звільнення від осуду, але й можливість стати учасниками з Ним у викупній праці. Він ще не застосував заслуги цієї жертви за Адама або його дітей, а застосував тільки за тих, хто в образі був представлений у священниках, і за левитів, братів та слуг священницької сім'ї.

По-друге, Христос скористається з цієї жертви заради всіх людей. Як було показано в образі, кроплення кров'ю на Вблагання в кінці Дня Примирення, яке було другим кропленням, було за всіх людей. Позаобразом цього чину буде повне відшкодування Адамового осуду. Інший вірш Писання, однак, показує, що хоча всі люди повинні перейти під прямий контроль великого Месії, проте вони не будуть передані досконалими, а такими, якими будуть — у вмираючому стані, під Божим гнівом з причини недосконалості, яка далі буде в них. Тоді, під Новою Угодою, відповідальним Посередником якої став наш Господь, Великий Месія прийме керівництво над *“усіма людьми”*, навіть якщо

вони далі піддані слабостям внаслідок вироку смерті. Під Новою Угодою ті з них, які стануть слухняними законам Царства Месії, придуть до єдності з Життєдавцем на основі віршів: *“Хто має Сина, той життя має”*, *“Хто не вірує в Сина, той життя не побачить”* (1 Ів. 5: 12; Ів. 3: 36). Все Адамове потомство матиме можливість прийняти Ісуса чи то як Його брати в теперішньому часі, чи як Його діти в наступному Віці.

Повернімось до слів *“викуп”* і *“викуплений”*: вони вжиті в стосунку до нашого Господа, щоб показати, що коли Він помер, Він дав ціну викупу, а не завершив працю викупу. Праця Христа під час Його посередницького царювання полягатиме у звільненні тих, за кого Він дав ціну викупу. Говорячи про таке застосування слова, правильно було би сказати, що Церква має частку з Христом у цій викупній праці звільнення світу. Саме ця думка скрізь викладена у Святому Письмі. Але було би неправильно казати, що Церква має участь у ціні викупу. Ціною викупу була досконала Людина, Ісус, Який дав Себе як ціну викупу за всіх. Ця жертва містить достатньо заслуги для всього потомства Адама. Тому Церква не має участі в наданні ціни викупу, хоча повинна брати участь у праці відкуплення, тобто відновлення тих, за кого ціна викупу має бути застосована.

Вирок смерті, який перейшов на батька Адама, передався природним шляхом усім його дітям. У кінці цього Євангельського віку Великий Первосвященик закінчить Свою працю примирення. Тоді, застосувавши ціну викупу за світ, Він буде наділений усіма правами та титулами щодо людства та землі. Коли повна ціна буде заплачена за людство та його дім і буде прийнята Всевишнім, *“світ, і те, що виповнює його”* (Гиж.) буде передане Христу, Який буде тоді Царем царів і Паном панів. Справедливість більше не матиме претензій до людства, і всі люди будуть передані Христу. Але Він не визнає тих, хто бунтівним чином відноситься до Божого порядку.

Такі особи підлягатимуть обмеженням і далі будуть під Божественною Справедливістю, тому що Великий Посередник буде представником Божественної Справедливості, а також

Божественної Милості. Під час Його царювання Його обов'язком та привілеєм буде навчати людство великого уроку. В одному з пророцтв читаємо: “Ходіть та зберімося на гору Господню, до дому Бога Якового, і доріг Своїх Він нас навчить, і ми підемо стежками Його! Бо вийде з Сіону Закон, і слово Господнє з Єрусалима” (Іс. 2: 3; Мих. 4: 2). І станеться, який народ не піде до Єрусалима, він не матиме благословення (Зах. 14: 17-19).

Іншими словами, навіть тоді, коли Тисячолітнє Царство буде повністю встановлене, його благословення будуть спрямовані тільки на тих, хто прагнучим виконувати Божественний Закон. Коли ж народи збагнуть, що осторонь

дотримання Божественного Закону немає благословення, це, поза всякими сумнівами, вплине на них. У відповідному часі світло знання про Господа наповнить цілу землю, і на зміну неуту та забобонам прийде Божественне просвітлення. Святе Письмо запевняє нас, що ця Нова Угода буде укладена з Ізраїлем та всім людством, якеть Месії також язичників, і Він буде Правителем усієї землі, а не тільки тих, хто прийме Його Правління. “Жадай Ти від Мене, і дам Я народи Тобі, як спадщину Твою”. Він буде пасти залізною палицею, щоб все людство навчилося Божественного Закону і мало Божественне благословення (Пс. 2: 6-12).

R4818 (1911 p.)

ВИКУП — ВИКУПНА ЦІНА — ПРИМИРЕННЯ ЗА ГРІХ

Наш Небесний Отець передбачив і дав лише одну викупну ціну через смерть Свого Сина, нашого Господа Ісуса Христа. Ця Викупна ціна є за гріхи всього світу. Але світ ще не отримав своєї користі з цієї Викупної ціни, даної понад вісімнадцять століть тому, бо він далі “лежить у лихому” (1 Ів. 5: 19, Хом.). Наш Господь, знаючи волю Отця в цій справі, промовив: “Не за світ Я благаю, а за тих, кого дав Ти Мені” (Ів. 17: 9).

Застосування заслуги Викупу за Церкву відбулося тоді, коли наш Господь Ісус “увійшов... у саме небо, щоб з'явитись тепер перед Божим лицем за нас” — за клас Церкви (Євр. 9: 24). Застосування Ним заслуги за нас стало явним через благословення П'ятидесятниці, яке відтоді продовжується для всіх із класу “нас”, даючи їм зачаття до нової природи як співспадкоємцям з нашим Відкупителем.

Наш великий Первосвященик застосує Свою Викупну заслугу за світ не раніше кінця цього Віку, не раніше, як Він закінчить застосування її за Церкву, що дозволяє тим, які зараз притягнені Отцем, “віддавати свої тіла на жертву живу, святу, приємну Богові, як розумну службу їхню” (Рим. 12: 1).

Тому під час цього Віку Він приймає, як частину Своєї жертви, жертвоприношення Церкви, що дає змогу цьому класу, як згадує апостол (Кол. 1: 24), “доповнювати недостачу

скорботи Христової в тілі своїм за тіло Його, що воно Церква”. Отже, страждаючи з Ним в теперішньому часі, вони незабаром будуть прославлені з Ним у Його Царстві як Його Наречена.

Підсумуємо: Викупна ціна — одна річ, а примирення за гріх, яке досягається цією Викупною ціною, — зовсім інша. Викупна ціна за всіх була дана нашим Господом через Його працю, завершену Ним на Голгофі. Надання Викупної ціни подвійне:

- (1) У цьому Віці за Церкву (на її користь).
- (2) У грядущому Віці для запечатання Нової Угоди з Ізраїлем, яка стане доступною для прийняття усіма поколіннями землі — усіма народами.

Примирення, коли йдеться про Бога, бере свій початок від Викупної ціни, даної на Голгофі. Перше застосування цієї ціни відбулося після того як наш Господь піднявся на висоту і з'явився за нас, Свою Церкву. Друге застосування Викупної ціни буде при кінці цього Віку, коли Він, як Великий Священик, виконуватиме роль Посередника Нової Угоди з Домом Ізраїлю та Домом Юди. Ця Угода відрізняється від Угоди, під якою розвивається Церква, а саме, Авраамової Угоди, яка не має посередника і є Угодою жертви, тоді як Нова Угода є Угодою Реституції, щоб повернути людину до її первісного стану досконалості.

R4832 (1911 p.)

ЗВІЛЬНЕННЯ ЧОТИРЬОХ НЕБЕСНИХ ВІТРІВ

Наш недавній візит до Європи не виявив, порівняно з попереднім візитом, зростання незадоволення між людьми. Справді, ми були здивовані, побачивши скрізь стільки доказів добробуту і небагато проявів гострого незадоволення. Деякі мешканці підтвердили ці спостереження, тоді як інші вважають, що існує глибоке приховане незадоволення, яке не проявляється назовні. Наші читачі знають, що протягом років ми сподівалися, що цей Вік закінчиться жахливим часом утиску і сподівалися, що він вибухне несподівано та з великою силою невдовзі після жовтня 1914 року, що, наскільки ми можемо зрозуміти з Писання, є датою, коли Часи Поган (дозвіл земним владам з поган) проминуть; і, відповідно, це буде час, коли Царство Месії має почати виконувати владу, яка, як подає Святе Письмо, потрощить народи на шматки, мов гончарський посуд. До того часу, як, на нашу думку, показує Святе Письмо, Церква буде укомплектована і перейде за другу завісу у “Святе Святих”, до досконалості духовної природи через участь у Першому Воскресінні. Однак, як станеться усе, про що ми досі говорили, нам не зрозуміло — як можливо, щоб увесь клас Церкви помер до цієї дати, зазнав зміни в мить свого вмирання, “як оком змигнути”.

Задумуючись над цими хвилюючими запитаннями і зважаючи на факт, що ми не знаходимо помилки в хронологічних викладках Біблії, наш розум звертається до одного давнього вірша, який несподівано набуває нового значення. Ми маємо на увазі висловлювання: “А по цьому я бачив чотирьох ангелів, що стояли на чотирьох кутах землі та тримали чотири земні вітри, щоб вітер не віяв на землю, ані на море, ані на жодне дерево... Не шкодьте ані землі, ані морю, ані дереву, аж поки ми покладемо печатки рабам Бога нашого на їхніх чолах!” (Об. 7: 1-3).

Ми вже давно бачили, що ці символічні вітри представляють заколот, анархію, великий час утиску, який стримується Божественною силою до завершення жнивної праці — запечатання живих членів вибраного класу Теперішньою

Правдою. Ми вже давно тому показували, що ці чотири вітри, звільнені, зібрані до купи, будуть утворювати вихор, який є символічним образом, вжитим у Біблії, щоб представляти близький великий час утиску. Цей вихор відповідає образному вихрові, яким був взятий Ілля, прообраз Церкви. Вітри також представляють фальшиві вчення (Еф. 4: 14).

“КНЯЗЬ, ЩО ПАНУЄ В ПОВІТРІ”

Жодна річ не суперечить вже сказаному, а, навпаки, підтверджує його, проливає на нього світло. Додаткова думка така, що ці вітри, тобто влади в повітрі, досі стримані, представляють грішних ангелів, князем яких є сатана, “князь, що панує в повітрі”. На нашу думку, ці злі ангели вже давно нарobili б шкоди символічній землі, морю та деревам, коли б не були обмежені Божественною силою. У символі земля представляє організоване суспільство; море представляє безладні маси; дерева представляють дім віри. Раптове звільнення грішних ангелів добре відповідало би раптовості грядущого утиску, який скрізь у Святому Письмі характеризується особливими рисами — “однієї години”, “несподівано,.. як мука тієї, що носить в утробі”, “як було за днів Ноевих” і “як було за днів Лотових”.

Подібність між днями Ноя і днями Лота полягає не тільки в раптовості лиха, яке прийшло, але й у насильстві та розбещеності, які були в тих періодах часу. Людські упередження та пристрасті вже розпечені так, як ніколи досі, і все це не дивлячись на більшу наявність війська та поліції для контролю за суспільством. Якщо невдоволення, самолюбство, пристрасті, лють можуть так запанувати над людством в нинішніх умовах, то чого можна сподіватися в той час, коли влади, що “панують в повітрі”, отримають тимчасову свободу, власне, з метою проявити злі нахили невідродженого серця, продемонструвати, що жодна свобода не може принести справжнього щастя, за винятком тієї, яка є в повній згоді з Божественною вимогою?

“ПУСТІТЬ ДІТОК ДО МЕНЕ ПРИХОДИТИ”

Батьки кілька разів запитували про своїх дітей і про те, як їм показати якимось чином, що вони присвятили їх Господу. Ми, звичайно, відмовилися христити немовлят, тому що це суперечило би Божому Слову, адже хрищення, про яке йдеться в ньому, є для віруючих — є зовнішнім виявом, символом їхнього посвячення службі Господу до самої смерті, а також їхньої віри, що таким чином вони ділитимуть з Господом подобу Його воскресіння.

Пригадалося, як Самуїла в дитинстві віддали Господу в посвяченні, і як наші батьки розповідали нам, що вони присвятили нас Господу та Його службі, коли ми ще були немовлятами, і як всі юдейські хлоп'ята були в певному значенні відокремлені для святості за волю Господа. Пам'ятаємо також, як батьки приносили дітей до Ісуса, щоб Він їх благословив, тобто помолився про благословення для них. Пам'ятаємо, що учні вважали неістотною річчю, щоб Учитель цим займався, і відсилали їх назад. Тоді Ісус прикликав учнів і сказав: “Пустіть діток [дозвольте] до Мене приходити, і не бороніть їм, бо таких Царство Боже” (Мр. 10: 14). Ми

повідомили, що надалі матимемо служіння благословення дітей увечері кожної неділі, доки ми є в Брукліні. І не бачимо причини, чому б не поширити таку можливість на кожного, хто прагне її з нагоди відвідування нами того чи іншого зібрання, коли ці зібрання носять менш публічний характер.

На нашу думку вплив цього служіння на батьків та дітей буде сприятливий, нагадуючи першим про їхню відповідальність. Факт, що дітей формальним чином посвячують Богу, може допомогти батькам виконати їхні зобов'язання і згодом допомогти дітям, коли вони почнуть розуміти, що свого часу вони були віддані під Божественну опіку їхніми батьками.

Однак його жодним чином не треба сприймати як закон або навіть обов'язок чи звичай. Його влаштовано тільки для користі бажаючих. І немає потреби, щоб таке служіння проводила тільки одна особа. Кожний служитель Правди на прохання батьків немовляти цілком виправдано може зробити це публічно і попросити про Божественне благословення.

R4823 (1911 p.)

БОГ, ГОТОВИЙ ПРОЩАТИ

Осії 14

“Та Ти Бог, що прощаєш, Ти ласкавий та милосердний, довготерпеливий та багатомилостивий” (Неємії 9: 17).

Нинішнє дослідження є нагадуванням пророка Осії Ізраїлю, який на той час був відокремлений від Юди. Але його можна застосувати і до нашого народу і до кожного іншого. Ізраїль зіпсувався через ідолопоклонство. Мішані шлюби з особами царського роду з язичницьких народів принесли зі собою ідолопоклонство язичницьких релігій та хтивість, що приваблювало людей. Хтивість принесла брак добропорядності — втрату сумління до того, що нечисте. Запис свідчить, що навіть дружина Осії чинила перелюб, розпусти, аж врешті полишила свого чоловіка і незаконного нащадка. Пізніше пророк взяв

її назад під свій дах, але вже не як дружину, коли змилосердився над нею та її нащадком.

Безперечно, досвід пророка приніс йому багато, щоб почати розуміти жалюгідний стан свого народу. Коли дух Господа зійшов на нього під час пророкування, він, маючи досвід, міг краще проїнятися співчуттям до народу. Він був співчутливий і милосердний, і його послання розповідало про ще більше Божественне співчуття та жалість.

“ВЕРНІТЬСЯ ДО ГОСПОДА”

Пророк, як дізнаємось із нашої лекції, наполягає, щоб народ збагнув свій грішний стан, свою безпорадність, і скористався з Божого милосердя. Не треба звертатися до Ашшура (Асирії) за допомогою, ані поклатися на коней,

які спроваджували з Єгипту, ані довіряти ідолам, праці своїх рук. Навпаки, треба навернутися до Господа, Який милосердний навіть до сироти. Ізраїльтяни були сиротами в тому значенні, що відщурались від Небесного Отця, Творця, і стали дітьми противника, як казав Ісус до декого з них: “Ваш батько диявол, і пожадливість батька свого ви виконувати хочете”.

У своєму покаянні, у своєму наверненні до Бога вони на тільки повинні були полишити фальшиві надії та фальшиве поклоніння і беззаконня, але й повинні були звернутися до Господа зі словами: “Прости нам усяку провину, та добре прийми, і ми принесемо у жертву плода своїх уст” — свою хвалу.

Далі йде пророцтво, яке ще не виконалося, але, віримо, незабаром стане зрозумілим. Воно говорить про відвернення гніву Бога і благословення Ізраїлю Ним. Воно виконається на початку царювання Месії.

“ПРИВЕРНИ БЛАГІСТЬ” (Кул.)

Завважте, що народ Ізраїлю дотепер ще не прийняв Господніх умов, представлених пророком. Він ще не просив про повернення його за благодаттю — доброзичливо. Він далі сподівається Божественної милості на основі дотримання Угоди Закону, який ані він, ані жоден інший з грішного людства не може виконати в букві та дусі. Це — великий урок, який повинні засвоїти всі люди, племена та народи — що всі ми грішні, недосконалі, неспроможні виконати Божественні вимоги, що всі ми потребуємо Божественної благодаті, милості, прощення беззаконня та допомоги, щоб позбутися вад.

Яким чином Бог може бути справедливим і при цьому очистити нас, залишалася незнаним за днів Осії, але тепер це виразно викладено як суть “благовістя” Божої любові. Бог Сам подбав про це через Ісуса, через викупну жертву, потрібну для задоволення Божественної Справедливості, щоб Бог міг бути справедливим і милосердним, хоча ці вислови протилежні.

“РОЗУМНІ ЗРОЗУМІЮТЬ”

Останній вірш розділу каже: “Хто мудрий, то це зрозуміє, розумний і пізнає, бо прості

Господні дороги, і праведні ходять по них, а грішні спіткнуться на них”.

Щоб мати виразне уявлення про Божі милостиві задуми, потрібно, перш за все, щоб грішник почав усвідомлювати свої потреби — прагнув, щоб Творець зглянувся на нього, проявив до нього милість і з любов’ю подбав про нього. Коли хтось полишить гріх наскільки може, Господь підтримає його задля його віри в Нього, і це принесе спокій і мир для душі та усвідомлення, що Божественне милосердя відшкодує всі ненавмисні вади і зробить так, щоб усе допомагало на добре. Та на Святій Дорозі — Дорозі Божественної милості, любові, прощення та миру — немає місця для грішних — тих, хто свідомо та зумисне йде всупереч Божественній волі.

ІДОЛЬСЬКА РОЗПУСТА ХРИСТИЯНСТВА

Застосовуючи цей урок тільки до народу Ізраїлю, ми не повинні випустити з уваги всю його важливість. А ще є номінальний духовний Ізраїль, званий “християнством”, який вважає себе зарученою Господа. Святе Письмо звинувачує християнство в перелюбстві, у тому, що воно живе зі світом. Також воно звинувачує його в ідолопоклонстві — у віддаванні шани домам та землям, банкам, акціям та облігаціям, репутації та славі. Справді, на адресу “християнства” лунає серйозне звинувачення в тому, що воно загубило Бога. Тільки порівняно нечисленні (жменька) знають Бога як свого Отця, і Він знає їх як Своїх дітей. Християнство довіряє ділам своїх рук, своїм ломам, спілкам, концернам, страховим товариствам, церковному членству і т. п. “Усі їхні думки проти мене на зло”.

Стан “християнства” сьогодні характеризується довірою до армії та флоту, солдат та зброї, аеропланів та динаміту, великого багатства та достатку. В образі Лаодикії номінальна церква сьогодні змальована як така, що каже: “Я багатий, і збагатів, і не потребу нічого”. Господь відповідає: “А не знаєш, що ти нужденний, і мізерний, і вбогий, і сліпий, і голий! Раджу тобі купити в Мене золота, в огні

перечищеного, щоб збагатитись, і білу одержу, щоб зодягтися, і щоб ганьба нагоди твоєї не видна була” (Об. 3: 17, 18).

СИРОТА ЗНАЙДЕ МИЛІСТЬ

Діти противника — ті, які люблять беззаконня і ненавидять праведність — не можуть сподіватися нічого від Всевишнього на шляху милості: “Безбожних усіх Він понищить”. Але всі, хто відкидає гріх і хоче повернутися до Господа, є сиротами в тому, що ані сатана, ані Бог не є їхнім батьком. Бог пропонує їм милість, прощення через заслугу Христової жертви. Відвертаючись від гріха, вони будуть у властивому стані, щоб прийняти Божественну милість та синівство

як Божі діти. “Та Ти Бог, що прощаєш, Ти ласкавий та милосердний, довготерпеливий та багатомилостивий”.

Хоча гнів Бога на гріх проявлявся вже шість тисяч років у вигляді панування гріха, лиха та смерті, однак Святе Письмо виразно провістило особливий час утиску, тобто Божественний гнів, який прийде на християнство в кінці цього Євангельського віку, при запровадженні Царства Месії. Теперішній час є особливою нагодою для тих, хто має уникнути найбільш суворого утиску, і для тих, хто, стаючи святим, прагне вчинити “міцним своє покликання та вибрання”, щоб мати частку в “Царстві Його улюбленого Сина”.

R4811 (1911 p.)

ДЛЯ ВСІХ БУТИ УСІМ, ЩОБ ЗДОБУТИ КОГОСЬ

Ми добре усвідомлюємо, як наші вороги злісно перекручують все, що автор говорить і робить. Противник постійно є напоготові, щоб скористатися з людських слабостей, упереджень і т. п., щоб лихословити, обмовляти, навіювати лихе у всьому. Наш Господь, коли мова йшла про Нього, звертав на це увагу, говорячи, що коли Іван Христитель прийшов і провадив помірковане життя, люди казали: “Він демона має, і несамовитий”. Коли Людський Син прийшов, їв і пив, вони казали: “Чоловік ось, ласун і п’яниця”. Словом, немає нічого такого, що робив би Бог чи Його народ, що противник, який “братів наших скаржить” і має дух шукання помилок, не використав би при нагоді, щоб знайти причіпку. “Бо який Він, такі й ми на цім світі”.

Хто не є в згоді з Євангелієм, яке ми проповідуємо, хто має заздрісний дух, той засмучений, коли бачить Господнє благословення, пов’язане зі жнивною працею. Благословення, ради якого ми докладаємо стільки зусиль вже сорок років і яке, як знаємо зі Святого Письма, може тривати лише короткий час, викликає в наших ворогів заздрість, злобу, ненависть, лихослів’я. Що б ми не робили, переконують себе вони, у співпраці з Господом заради широкого розповсюдження Правди, обов’язково повинно бути поганим. Тому нас

звинувачують у гордості, амбіції і т. п., бо ми використовуємо передові методи представлення “радісної вістки”.

Цитуємо слова св. Павла: “А для мене то найменше, щоб судили мене ви чи суд людський, бо я й сам не суджу себе. Я бо проти себе нічого не знаю, але цим не виправдуюсь; Той же, Хто судить мене, то Господь”. Думаємо, що не варто давати нашим ворогам пояснення, чому ми дозволяємо, щоб наші портрети з’являлися в газетах, на афішах і т. д., ані пояснювати їм, чому ми носимо циліндри. Це не їхня справа. Якщо вони, як світські люди, порядні в тому, щоб пильнувати власні справи, то це буде їм на користь як у теперішньому житті, так і в майбутньому. Вони повинні пам’ятати слова св. Павла: “Пильно дбайте жити спокійно, займайтеся своїми справами” (1 Сол. 4: 11).

Нашим друзям ми кажемо: Ми нічого особливо не змінювали. Ми однозначно віддаємо перевагу тому, щоб жити тихим життям. Для нас нестерпно так виділятися на очах громадськості. Ми б з готовністю все це припинили і відійшли на задній план. Чому ми цього не робимо? Бо, на нашу думку, таким не є Божий задум. Віримо, що спалах популярності Правди в даний час є від Бога, після чого в короткому часі прийде жахлива

кульмінація, яку ще важче буде знести через повсюдний розголос про нас. Пригадаймо, що всього лиш через п'ять днів, відколи люди вигукували "Осанна" перед нашим Господом, вони розп'яли Його. Так і ми не сподіваємося жодної справжньої популярності з боку світу чи первосвящеників, книжників та фарисеїв наших днів без наслідків.

Навіть сподіваючись цього, ми використовуємо нинішню нагоду для всього, що гідне уваги, і не соромимося звіщати усю Божу раду так мудро та з любов'ю, і при цьому вірно,

як тільки можемо. Залишаємо наші справи та справи наших очернителів у руках Господа і будемо задоволені Його рішенням.

Коли настане в Бога час сказати "Досить!", ми з радістю зазнаємо обіцяної "зміни". Тим часом ми вважатимемо наші скорботи зовсім легкими, радітимемо ними і всіма нашими труднощами. Ані лихослів'я, ані інша протидія з боку наших ворогів не зверне нас зі стежки, яка, віримо, позначена для нас Господом (Мт. 5: 11, 12; 11: 18, 19).

R4824 (1911 p.)

СТРАДНИК ЄГОВИ

Ісаї 52: 13; 53: 1-12

"На Нього Господь поклав гріх усіх нас".

Перед нами Божественно змальований опис труднощів, які за постановою Бога повинні були прийти на Того, Хто мав бути обіцяним великим Месією слави, Який підніме народ Ізраїлю і через нього вилле благословення на всі покоління землі. Написано: "І поблагословляться в потомстві твоїм усі народи землі". Велика частина пророцтва, яке ми досліджуємо, вже виконалася, однак не вся — деякі славні його риси ще попереду, і ми віримо, що вони недалеко, під дверима.

Ці пророцтва були написані майже сімсот років перед нашою християнською ерою. Вони дивовижним чином виконалися в особистих випробуваннях Ісуса. Проте, не треба забувати, що вірна громадка, "Мала Черідка", послідовники Ісуса йшли Його слідами протягом дев'ятнадцяти століть цього Віку. Вони були Його послідовниками через ганьбу й хвалу, страждали з Ним, і зневаги Його зневажальників упали на них. Коли година славного об'явлення, влада Царства прийде, вони будуть зі своїм Відкупителем, ділитимуть Його престол та славу і як Його Наречена будуть носити Його ім'я: "А це Його Ймення, яким Його кликати будуть: Господь праведність наша" (Єр. 23: 6; 33: 16).

Ключем до розуміння довгого зволікання із встановленням Царства Месії є факт, що Церква є безпосередньою Його частиною, членами Його Тіла. Коли б не Божественний намір

зібрати нечисленних "вибраних" з Ізраїлю та всіх народів, щоб вони були Нареченою Месії, учасниками в Його Царстві, не було би жодної потреби в довгій перерві між стражданнями Ісуса й злиттям славних благословень, гарантованих Його смертю.

Також ми повинні пам'ятати, що вибрана Церква цілковито відрізняється від номінальної церкви, представленої в різних її системах. Справжня Церква Бога складається з небагатьох святих, яких можна зустріти всередині та назовні всіх віросповідань християнства. "Позбирайте для Мене побожних Моїх, що над жертвою склали заповіта зо Мною" (Пс. 50: 5). Про них св. Іван пише: "Світ нас не знає тому, що Його не пізнав". Та приходить запевнення: "Господь знає тих, хто Його". Коли відбудеться завершення вибору та удосконалення характеру цієї "Малої Черідки" — кінець "страждань Христа", — одразу після цього прийде слава, слава Месіанського Царства.

ПРОРОЧИЙ ПІДСУМОК

У перших трьох віршах нашого дослідження представлена вся праця Месії: не тільки її приготування, але й її виявлення в царській силі. Це може стосуватися перш за все Голови, але також стосується і членів Його Тіла.

Більш вдалий переклад говорить:

"Ось Мій раб буде поводитися розумно; і піднесеться і дуже прославиться. Як численні

були в подиві через Тебе; бо вид Його був змінений більше, ніж когось з людей, так ним дивуватимуться численні народи, і царі замкнуть свої уста перед Ним. Бо ті, кому не сповіщено про нього, побачать, і ті, що не почувли, зрозуміють”.

Існують дві причини, чому світ і його великі мужі будуть здивовані, коли Тисячолітнє Царство несподівано нагряне у світ. Вони чули настільки чудернацькі та безглузді чутки про Царство Месії, навіть від Божого народу, що будуть захоплені цілком зненацька, коли побачать дійсність. Деякі розповідали їм, що царювання Месії відбулося в Середньовіччі, під час тріумфу церкви Риму. Інші розповідали, що царювання Месії проходить зараз, що різні царства світу, які воюють або готуються до війни, є відгалуженням Царства Месії.

Ще інші вважали, що Царство має бути еволюційним витвором, запровадженим шляхом моральних реформ. Коли воно буде оголошене, після великої суспільної революції, воно буде набагато більш грандіозним, ніж те, що бачили уві сні, так що кожні уста замовкнуть і, як звістив Господь через пророка, це Царство Месії буде “бажаним всіма народами” (Ог. 2: 6, 7, Гиж.).

ЯК НА НИХ ДИВИЛИСЯ ЙОГО ПОСЛІДОВНИКИ?

Розділ 53 (вірші з 1 по 6) змальовує труднощі Ісуса з погляду учнів Його за Його днів і з того часу. Дотримуючись даного їм поручення, вони розповіли чудову історію про любов та жертву Спасителя, яка тривала до самої смерті. Та як мало її почуло в тому значенні, щоб дійсно прислухатись до неї; як мало її оцінило; як мало побачило в Ісусі Рамено Єгови, яке Він простягнув, щоб звільнити Адама та його рід з гріха та смерті! Тільки жменька (нечисленні святі) дійсно та щиро повірила цьому посланню, бо кожний справжній віруючий приймає не тільки запропоновану частку в заслугі Відкупителя, але й запропоновану частку в Його стражданнях, щоб тим самим мати частку також в майбутній славі. Читаємо:

“Хто нашій спасенній тій звістці повірив, і над ким відкривалось рамено Господнє? Бо Він

виріс перед Ним, мов галузка, і мов корінь з сухої землі, не мав Він принади й не мав пишноти; і ми Його бачили, та краси не було, щоб Його пожадати! Він погорджений був, Його люди покинули, страдник, знайомий з хворобами, і від Якого обличчя ховали, погорджений, і ми не цінували Його... Направду ж Він немочі наші узяв і наші болі поніс, а ми уважали Його за пораненого, ніби Бог Його вдарив поразами й мучив... А Він був ранений за наші гріхи, за наші провини Він мучений був, кара на Ньому була за наш мир, Його ж ранами нас уздоровлено! Усі ми блудили, немов ті овечки, розпорошились кожен на власну дорогу, і на Нього Господь поклав гріх усіх нас!”

Не розуміючи, що перед приходом Божественного благословення повинна бути жертва за гріх, юдеї сподівалися могутнього героя, переможного полководця, який визволить їх від римського ярма. Звідси розчарування, коли Ісус виявився лагідним учителем, повним доброти та співчуття, віддаючи Своє життя за “овець”. Щоправда, Він мав блаженну чистоту та богоподібність, та не це блаженство наповняло їхні мрії та сподівання. Труднощі, яких зазнав Ісус, були сприйняті багатьма неправильно — навіть Його учнями, один з яких сказав: “Змилуйся, Господи, такого Тобі хай не буде!” — Твого розп’яття. І коли розп’яття дійсно настало, багато хто сприйняв його як доказ Божественної немилості, як доказ того, що Єгова відкинув цього Слугу та Його Службу.

БІЛЬШ ЗРІЛИЙ ПОГЛЯД

Вірші з 7 до 9 свідчать про більш зрілий погляд Ісусових учнів, коли вони почали уважніше відноситись до свого Учителя та Його праці і краще розуміти їх. Як у випадку з Головою, так і у випадку з багатьма членами Його Тіла, Церкви: тільки після їхньої смерті можна з Божественного погляду оцінити та зрозуміти їхній справжній дух.

Читаємо: “Він гноблений був та понижуваний, але уст Своїх не відкривав. Як ягня був проваджений Він на заколення, й як овечка перед стриженнями своїми мовчить, так і Він не

відкривав Своїх уст. Від утиску й суду Він забраний був, і хто збагне Його рід? Бо з краю живих Він відірваний був, за провини Мого народу на смерть Його дано. І з злочинцями визначили Йому гроба Його, та Його поховали в багатого, хоч провини Він не учинив, і не було в Його устах омані”.

Як міг хтось, вмираючи так, як вмирав Ісус, бездітний, мов лиходій, сподіватися стати великим Месією, про Якого написано: “Дивний Порадник, Бог сильний, Отець вічності [Той, Хто дає вічне життя], Князь миру”? Як міг розп’ятий Ісус дати комусь життя?

Святе Письмо пояснює, що в Божественному задумі Він купляє Адама та Адамів рід, засуджений через гріхопадіння Адама. Піднятий з мертвих Небесним Отцем, Єговою, Ісус є тепер Прославленим і тільки чекає на завершення Церкви, яка є Його Тілом, щоб взяти для Себе Свою велику владу та царювання як Месія Ізраїлю та світу. Під час Месіанського царювання Адам та всі з його роду матимуть можливість отримати воскресіння, підняття з умов гріха та смерті — щораз вище, вище і вище до повної людської досконалості та вічного життя — до всього втраченого в Адамі, до всього відкупленого через хрест. Це пояснюється у наступному вірші: “Він... буде бачити плід” — Своє потомство. Тих потомків Адама, які будуть Йому слухняні, Він усиновить, даючи їм вічне життя на рівні людської досконалості.

ПРОРОЧЕ ПОЯСНЕННЯ

Вірші 10 та 11 дають наступне пророче пояснення труднощів Ісуса: “Та зволив Господь, щоб побити Його, щоб муки завдано Йому. Якщо ж душу Свою покладе Він як жертву за гріх, то побачить насіння, і житиме довгі дні, і замір Господній рукою Його буде мати поводження! Він через муки Своєї душі буде бачити плід, та й насититься. Справедливий, Мій Отрок, оправдає пізнанням Своїм багатьох, і їхні гріхи понесе”.

ВОЗВЕЛИЧЕННЯ ВІДКУПИТЕЛЯ

Останній вірш нашого дослідження показує, що возвеличення Ісуса у воскресінні вище ангелів, влад та сил, а також вище кожного ймення, яке назване, було нагородою за Його вірність у виконанні волі Отця згідно з угодою жертви. Єгова також розповідає нам, що цю велику нагороду Ісус ділитиме зі Своєю Церквою, Своєю Нареченою, “потужними”, “переможцями”. На закінчення пророк підсумовує працю Учителя в нинішньому віці:

“Тому то дам уділ Йому між великими, і з потужними буде ділити здобич за те, що на смерть віддав душу Свою, і з злочинцями був порахований, хоч гріх багатьох Сам носив і заступавсь за злочинців”.

R4831 (1911 p.)

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
  - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
  - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
  - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
  - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
  - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
  - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)

- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовами.